

NOVA ГАЗЕТА

№18 (228), Травень 9, 2013, Нью-Йорк

№19 (228), May 9, 2013, New York

АВТОРИТЕТНА ДУМКА

**«ГЕТЬ ВІД МОСКВИ!» -
ГАСЛО, АКТУАЛЬНЕ ДОНИНІ** **Стор. 4**

АМЕРИКА СЬОГОДНІ

**КЛІВЛЕНДСЬКІ ПОЛОНЯНКИ:
10 РОКІВ У НЕВОЛІ** **Стор. 9**

УКРАЇНСЬКІ ОСТРОВИ

**МИХАЙЛІВКА, ЯКА БЕРЕЖЕ
ПРАДІДІВСЬКІ ЗВИЧАЇ** **Стор. 14**

ВІД ШТАТУ ДО ШТАТУ

**САДИ ДЮПОНА - ЕДЕМ ПОБЛИЗУ
ФІЛАДЕЛЬФІЇ** **Стор. 20-21**

ВІЧНАЯ ПАМ'ЯТЬ!

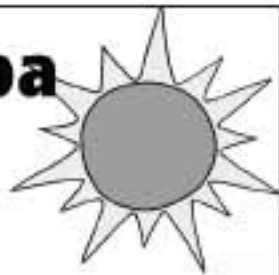
Стор. 19

9 ТРАВНЯ - ДЕНЬ СКОРБОТИ

Стор. 5

Українська Католицька Церква Св.Юра St. George Ukrainian Catholic Church

East 7th Street between 2nd & 3rd Avenue

UKRAINIAN FESTIVAL УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ

**MAY 17, 18, 19 ТРАВНЯ
П'ЯТНИЦЯ, СУБОТА, НЕДІЛЯ**

**Food, Dance and
Singing Performances**

**Фестивальна Забава
в суботу, 18 травня**

Поч. о 9 год., вечора.

Вступ: \$30.00

ГРАЄ ГУРТ "АННА-МАРІЯ"

**Столи можна
замовляти за тел:**

917-620-7256

212-674-3592

**FUN FOR ALL AGES!
COME ONE COME ALL!**

Оргкомітету фестивалю потрібні помічники-добровольці. Бо лише від нас з вами залежить, чи матиме Український фестиваль у Нью-Йорку майбутнє. Прохання всім, кому дорогі українські традиції, звертатися за телефоном: **212-674-1615** або електронною поштою: **osbmny@gmail.com**

65 років від редактора

Доброго дня, шановні читачі!

12 травня Україна й українці відзначатимуть Провідну неділю, поминаючи своїх рідних і близьких, яких вже немає на цій землі. Цього року цей день майже збігся з так званим Днем перемоги, який у Росії та януковичській Україні й досі відзначають як велике свято, а не як День пам'яті й скорботи. Не розуміючи, що представляють державу, яка від тієї сталінської перемоги ціною мільйонів життів українців та українок стала ще більш уярмленою й нещасною. Не знаючи, що перемогу ту святкувала сила, яка вивозила цілі українські села в Сибір, яка й по війні нищила цвіт української нації, кидаючи в свої «артеки» наших кращих синів і дочок. Не пам'ятаючи, що перемога та принесла нашому народові нові злидні й новий гніт.

Дивно бачити, як містами й селами Східної, Південної й Центральної України й сьогодні крокують, немов на параді, уражені амнезією люди, в яких комуністична система вбила пам'ять. Невже ж вони не усвідомлюють, що 9 травня – це не свято, а день великої скорботи, день тризни, поминання мільйонів загиблих, замучених, закатованих у тій страхітливій війні, розв'язаній Сталіним і Гітлером?! Невже ж не розуміють, що живуть не в СРСР, а в незалежній державі України, яка найбільше настраждалася в тій війні, яка пролила в ній ріки крові, здобувши в нагороду лише нові кайдани?! Й перемога та, яку виборів простий солдат, а не Сталін, була для українців гіркою. Бо це була перемога не тільки над Гітлером, це було знищення самої думки про волю України, це було продовження страхітливої вакханалії під назвою «строїтельство комунізму», коли нищилося не тільки все українське, а й все людське – віра, душа, совість, пам'ять...

Мій батько простим мінометником пройшов ту війну від Сталінграда до Берліна. І коли наставало 9 травня і ветерани вдягали свої ордени й медалі, він замкався в кімнаті й молився за упокій душ своїх друзів і побратимів, які загинули в тій війні і яких він пам'ятав все своє життя. І ніяк не міг збагнути, як у день поминок за ними можна веселитися й танцювати, напиватися й горланити пісні. Мій батько-фронтовик цього дня плакав і молився, молився і плакав...

Поминання неділя змушує кожного з нас згадати своїх рідних і близьких, які відійшли вже до Бога. Вони так само, як і ми тепер, жили й боролися, раділи й сумували, тужили й сміялися. Але настав їхній час прощатися з цим світом, і вони пішли. Нехай же в Царстві Небесному Господь згадає їхні душі. А ми, живі, пам'ятатимемо їх і їхні справи на землі...

Цього дня на головному українському цвинтарі Америки в Бавнд Бруку відбудуться Божественна літургія, хода до хреста-пам'ятника й панахида за всіх загиблих воїнів. Цього дня традиційно українці прибирають могили своїх спочилих рідних і близьких. Але є на цьому цвинтарі, який називають українським Некрополем, могили, до яких ніхто вже не приходить. І обов'язок кожного з нас поїхати цього дня і прибрати ці могили, які вже ніхто не прибирає, посадити квіти бодай на одній з них, бо ж лежать там наші великі попередники, такі як Д.Донцов, М.Лебідь, П.Григоренко, В.Барка, Б.Мартос, Т.Осьмачка, Є.Маланюк... І не тільки прибрати, посадити квіти, а й схилити голову перед світлою пам'яттю їхню й прошепотіти: «Вічна пам'ять!»

З повагою до вас,
Валентин Лабунський –
головний редактор «Нової газети»

Наголоси й акценти

Україні, яка на 22-му році незалежності так і не знайшла свого шляху, хитаючись між своїм учорашнім і позавчорашнім, багато в чому варто повчитися у балтійських держав. З часу здобуття незалежності на початку 1990-х років три балтійські держави доклали неймовірних зусиль, щоб відмежуватися від радянської спадщини у всіх її виявах. Політика пам'яті відіграла в цьому процесі ключову роль. Заперечення практик і стандартів тоталітарного минулого в них будувалося на апелюванні до цінностей національних пам'ятей. Нові балтійські країни одразу визнали себе правонаступницями довоєнних держав, які припинили своє існування з вторгненням радянських військ у 1940 році. Естонія, Латвія, Литва трактують своє перебування у складі СРСР як окупацію, вимагають у Росії вибачень і компенсацій за неї, підкреслюють спільну відповідальність Гітлера і Сталіна за початок Другої світової війни й ставлять знак рівності між двома тоталітарними режимами.

Прибалти різко засуджують комуністичну спадщину. Така позиція спирається на пам'ять про радянську анексію, репресії проти національно-визвольного руху, депортації, заслання до ГУЛАГу тощо. Інша історична пам'ять, носіями якої здебільшого є представники російськомовної меншини і яку активно підтримує РФ, орієнтується на «Велику вітчизняну війну» та «визволення від німецько-фашистських загарбників».

Ще з початку 1990-х років усі три країни Балтії чіткими і досить радикальними кроками засвідчили своє ставлення до радянської минушини. Так, за законом про громадянство, який естонський і латвійський парламенти ухвалили в той час, «радянським емігрантам» (переважно росіянам), які переїхали до балтійських республік після липня 1940-го (а на момент розпаду СРСР вони становили 40% населення Латвії, 30% Естонії та 10% Литви), було відмовлено в автоматичному набутті громадянства. Для цього потрібно було вивчити національні мови, історію та гімн країн проживання.

Окрім того, ще наприкінці 1980-х – на початку 1990-х було ухвалено закони або інші законодавчі акти, які трактували комуністичний режим як окупаційний, анексію СРСР у 1940-му як акт окупації (Естонія) та міжнародний злочин (Латвія), а радянські спецслужби оголошені поза законом (Литва). На території країн Балтії було заборонено використовувати символіку нацистського та радянського тоталітарних режимів.

Репресовані в радянський період громадяни були поновлені в правах й отримали символічну та матеріальну компенсації. В Естонії, наприклад, жертви репресій одержали спеціальні ідентифікаційні соціальні картки, а кожен рік, проведений в ув'язненні або в таборі, був зарахований як три до загального пенсійного стажу. Державну підтримку дістали також учасники антирадянського руху опору.

Люстрація давно стала частиною політичного життя країн Балтії. В Естонії особа, яка претендує на посаду в місцевій чи центральній владі, має скласти письмову «присягу совісті»,

Сьогоднішні успіхи країн Балтії обумовлені негайним і рішучим відмежуванням від радянського минулого

ВІДНАЙТИ СВОЙ ШЛЯХ

підтвердивши, що ніколи не брала участі в переслідуванні своїх співгромадян та не була членом жодної іноземної розвідувальної служби (зрозуміло, що тут ідеться насамперед про КГБ). Якщо ж стане відомо про подання неправдивої присяги, людина постає перед судом. Коли Феміда доведе порушення, держслужбовець підлягає звільненню з посади і має сплатити штраф у розмірі 10 тис. крон (близько 600 євро).

В Естонії складається список осіб, що були задіяні в радянських спецслужбах. Якщо ж людина добровільно повідомляє про свої контакти з комуністичними органами, то інформація про це не розголошується (картотеку таємних агентів КГБ з Естонії було вивезено протягом 1989–1990 років, унаслідок чого новостворені з нуля спецслужби не мали бази для перевірки). Такий самий принцип реєстрації осіб, причетних до співпраці з КГБ, функціонує в Литві. Якщо людина, яка мала зв'язки з Комітетом, не подає добровільно про себе дані, що стає явним пізніше, ті підлягають публікації у пресі.

Водночас постала потреба формувати інституції, які б опікувалися відродженням історичної пам'яті та подоланням амнезії, насадженої в суспільстві в комуністичні часи. Сьогодні в кожній країні політикою пам'яті тією чи іншою мірою займається ціла низка організацій незалежно від того, декларують вони це поміж своїх завдань чи ні. До них, наприклад, можна зарахувати Міністерство освіти, архівні служби або навіть Генпрокуратуру. Водночас зростає кількість державних інституцій, які безпосередньо відповідають за «збереження та відновлення національної пам'яті». Особливістю Балтійського регіону є те, що цим тут опікуються відразу кілька установ із близькими за змістом повноваженнями і завданнями.

На відміну від Польщі інституції пам'яті в країнах Балтії не беруть участі в люстраційній діяльності, якщо не вважати такою обслуговування документів КГБ та підготовку ма-

теріалів для справ із реабілітації та розслідувань у співпраці з радянськими «органами», чим, наприклад, опікується Латвійський центр документації наслідків тоталітаризму.

Загалом у внутрішній політиці пам'яті всі три країни Балтії і далі вибудовують національні ідентичності в стійкій опозиції до радянських практик. Тоталітарна спадщина заперечується, а період перебування Естонії, Латвії та Литви у складі СРСР вважається окупацією.

Часто в країнах Балтії можна почути думку про Ялтинську конференцію як зраду Східної та Центральної Європи, яка на довгі 50 років закрила їх за залізною завісою. Звільнившись від радянської окупації та ставши членами європейського дому, ці країни стали вимагати встановити справедливості і зробити їхній досвід перебування під советами частиною спільної пам'яті, а саме визнати злочини комунізму. На рівні міжнародних організацій всі три балтійські держави разом із іншими колишніми країнами соцтабору пропонують Західній Європі засудити комуністичні режими, як це було зроблено з нацистським, і визнати їхню історію боротьби з тоталітаризмом спільним надбанням ЄС.

Ще зовсім недавно три балтійські держави разом з Україною перебували в одній стайні під назвою СРСР. Але за два десятиліття, що минули від розпаду цієї імперії зла, вони змогли звільнитися від пут комуністичної ідеології й практики, а тому впевнено крокують разом з Європою у майбутнє. Україна ж всі ці роки тупцювала на місці, побоюючись образити окупантів, провести люстрацію, поіменно назвати агентів і сексотів КГБ, аж доки не дочекалася приходу до влади малоосвічених, але жадних на владу й гроші совків з Донбасу, які чорною хмарою окупували славний Київ-град. Викурити їх тепер звідти буде ой як нелегко. І, можливо, в цій життєво необхідній для України справі нам допоможе балтійський досвід.

Віталій Огієнко

Авторитетна думка

Про автора: Юрій МАРКАРОВ — відомий український журналіст, телеведучий, документаліст. Народився 24 квітня 1955 року в Софії (Болгарія) в родині емігрантів. Вищу освіту здобув у Київському університеті імені Т.Шевченка, закінчивши факультет романо-германської філології. Викладав французьку мову, працював у радіо-телеграфному агентстві України (РАТАУ), на студії «Київнаукфільм», в газетах та на різних телеканалах України. Лауреат багатьох журналістських премій. Мешкає й працює в Києві.

заря», «маман», «масоны», «инные злодеи»), чітка вказівка на те, що з ними робити («И не будет зоны, лагерей и тюрем, / Все враги России будут казнены»), але найбільше вражає, так би мовити, зовнішньополітичний вектор («Возвратит Россия Русский Севастополь, / Станет снова Русским полуостров Крым, / Наш Босфор державный, наш Константинополь / И святиня мира Иерусалим»). Ось із цього місця хотілося б детальніше.

Константинополь, прокинутий й подеколи Єрусалим — ці символи (або, як тепер кажуть, мему) залишалися для російського імперського мислення своєрідною невротичною *fata morgana* впродовж століть. «Константинополь має бути нашим», — лише Тютчев. «Росія... тому бере собі Константинополь, що ані жоден із вас, ані всі ви разом не доросли до нього, а вона, Росія, доросла», — продовжує його думку Достоевський. Фактично аж до Першої світової «візантійський» напрям був одним із визначальних у зовнішній політиці імперії Романових. Ідеться не так про геополітичну стратегію, яка виходить із будь-яких практичних потреб держави, як про реалізацію ідеологем: відновлення

же, царя храни» — «Інтернаціонале», замість двоголового орла — серп і молот поверх земної кулі та напис: «Пролетарии всех стран, соединяйтесь!» і неофіційне гасло, трохи забуте в останні десятиліття СРСР: «Красные знамена от Владивостока до Гибралтара». До речі, невдовзі після революції могутній вусатий диктатор почав рішучий рестайлінг, повернувшись до старої системи координат: відтоді російський народ знову було визнано першим серед рівних, а стрижневою, такою, що визначає сенси, культурою (як і мовою) остаточно затверджено російську.

Нарешті, після розпаду СРСР менш ніж через 10 років те, що залишилося від імперії, почало демонструвати звичні імпульси до «збирання земель»: відновлення «русского міра», створення єдиної союзнаї держави або наддержавних організмів на кшталт Митного союзу (звісно ж, із центром у Москві), водночас проявляючи агресивну ворожість до реальних або адекватних конкурентів і противників.

Висловлюючись прямо, феномен Росії (тобто Російської імперії — Союзу Радянських Соціалістичних Республік — РФ) як експансивного організму з месіанськими пре-

РОСІЯ, ЯКУ МИ ПОВИННІ ВТРАТИТИ

православ'я як визначальної потуги в масштабах усього світу (зрозуміло, під орудою Росії), як «очищеного» християнства на противагу його меркантильній католицькій версії, спотвореній Римом. Усе це серйозно обговорювали, і воно виявлялося підставою для дій.

Другий, паралельний проект, що частково перетинався з першим, розглядав Росію як центр світового слов'янства: разом із великоросами, українцями та білорусами — всіх поляків, чехів, словаків; у перспективі — болгар, сербів та ін. Імперія мала виступати гарантом їхньої спільної самобутності на противагу «романо-германській» асиміляції, водночас самі слов'яни мусили поступово «обрусіти», себто все одно асимілюватися, тільки в «правильному» напрямку. Одним із перших найяскравіших проявів цієї влазі є програмний вірш Олександра Пушкіна «Клеветникам России» і впритул до нього «Бородинская годовщина» («Славянские ль ручьи сольются в русское море?»). Можливо, хтось жахнеться: «Как же так? Пушкин — это же наше все!» Нічого не поробиш, той факт, що Олександр Сергійович був російським імперіалістом (як і український Гоголь, як і грузин Джугашвілі), не робить його гіршим поетом. Подобається нам чи ні, це файли з різних тек.

Обидва ідеальні проекти поступово ставали стрижнем усієї російської свідомості. Будь-хто, почувачує російським, мав так чи так навіть на підсвідомому рівні відчуття саме ці цінності, саме це відчуття держави як спільного тіла (за рахунок власної плоти й індивідуального простору окремої особи) із саме цією траєкторією розвитку.

Хтось вважає, що більшовицький жовтневий переворот поклав край згаданій традиції. Зовсім ні: змінилися символи, реперні точки, проте загальний пафос проекту зберігся. Замість православ'я — торжество комунізму, замість «Бо-

тензіями назовні й колоніальною асиміляторською політикою всередині слід розглядати як безперервність. Ідеться про теорію та практику, декларації та їхнє втілення, колективне підсвідоме й індивідуальну свідомість.

Ще простіше: належати до Росії — це прагнути втілення великого Проекту в межах сакральної держави, не рахуючись із ціною як для тих, хто мав нещастя опинитись у фокусі зусиль, так і для самих співістичників, їхнього добробуту й безпеки. СРСР є тимчасовою формою існування Росії, радянська свідомість — окремий прояв російської.

Казати, що кожен росіянин — імперіаліст, було б проявом тупої ксенофобії. Невід'ємною частиною цієї культури є етична складова, отже, всередині суспільства завжди є суттєва частка людей, які чинять опір мейнстримові. Недарма саме в Росії сформувалися поняття «інтелігент», «інтелігенція». Це унікальний феномен, якого не існує в жодній іншій традиції: підкреслена чутливість до будь-якої кривди, акцентована вихованість і увага до іншого, особливо якщо він перебуває в гіршому становищі. Цей імпульс протистоїть зверхності, месіанській захопленості, відсутності офіційної сили й пов'язаного з нею лицемірства.

У російській культурі чимало культових імен, які уособлюють інтелігентність. Саме вони в очах іноземців представляють передусім нашу ментальність: Толстой, Чехов, Пастернак... Утім, попри популярність усередині країни та за кордоном, не ці імена визначають справжнє обличчя країни як в офіційному житті, так і в побуті. Бо на кожного Чаадаєва є свій Гоголь, на кожного Некрасова — свій Тютчев, на кожного Салтиков-Шчедріна — свій Аксаков, на кожного Герцена — свій Достоевський... Не хочу сказати, що носії офіційної, точніше панівної ідеології та ментальності геть усі потворні чи амо-

ральні. Здебільшого навпаки, і в цьому величезна драма росіян як спільноти. Відкрита, чесна, уважна людина в якихось певних ситуаціях стає захисником антигуманних цінностей, утіленням зверхності, безпардонного домінування й нетерпимості. Зазвичай ця ситуація пов'язана із заміпанням якихось больових точок, дотичних до критики держави або навіть сумнівів у її добрих намірах. Той невротичний конфлікт, роздвоєність можуть ставати ґрунтом для творчих досягнень, але в практичному житті вони радше залорюка тупцювання на місці, відсутності розвитку, марного витрачання енергії та ресурсів.

Однією зі складових такого вельми умовного «колективного характеру» є потенційна злоба й пошуду ворога. У різні часи він бачився різним: «Римська ідея» (Тютчев), «Австрійський генеральний штаб», «Світовий уряд», «Вашингтонський обком»... Чи варто говорити, що «зрадники-хохли», безумовно, завжди входили до цього набору жахів. Сучасний російський публіцист «ліберального» табору досить адало описує такий психотип: «Він абсолютно переконаний, що ми живемо в ситуації американської всесвітньої змови, і йому чомусь така позиція видається дуже духовною. Він весь час захищає духовність. Йому здається, що Росія перебуває в кільці ворогів. Це цілком класична симптоматика добре розвиненої, зрілої параної, коли останнім оплотом правди, честі, духовності залишилася Росія».

Слід відзначити дивну обставину: імперіалізм європейського зразка впродовж останніх століть був здебільшого так само безцеремонним, подекуди безсоромним, але він керувався міркуваннями зиску, господарської користі. Російська експансія досить часто не передбачала ніяких прибутків, подекуди навіть ішла на додаткові витрати. Звісно, добробуту васалів це не сприяло, але й збагаченню метро-

полії чомусь теж — хіба що якихось окремих функціонерів, які «сиділи на потоках» (до речі, корупція, неефективність і чиновницьке свавілля чомусь так само відтворюються в російському суспільстві будь-якої стадії чи модифікації впродовж століть). Сенс імперії був у самій імперії.

Росія не визнає проєктів життя — тільки проєкти завоювання: Сибіру чи Кавказу, Північного полюса чи північних річок, Європи чи Космосу... У боротьбі, можливо, найбільше постраждали власне росіяни — депопуляція, занепад, забруднення, вичерпання ресурсів. Але це не означає, що сусіди й підлеглі в межах імперії мають толерувати цей шлях. Росія і може, й уміє продукувати дивовижні досягнення техніки та людського духу, але насамкінець перемогу щоразу чомусь здобувають реакція та безвихідь.

Без зрозумілого плану, без стимулу для розвитку, дезорієнтована, деморалізована, умовно керована, позбавлена самоврядування та зворотного зв'язку, Росія як поліційно-мілітарно-адміністративне утворення не має майбутнього в її нинішньому вигляді. Можливо, колись країна Герцена, Чехова і братів Стругацьких переважить країну Ніколая І, Берії та Суслова. Але станеться це не сьогодні й не завтра. Симпатії «русского міра», попри звичку, виховання, тяглість і сентименти мають колись визнати, що належність до цієї умовної (вдаваної) спільноти автоматично означає зв'язок виключно з минулим, а отже, відмову від майбутнього.

Доводиться визнати, що російське=радянське, а радянське=російське. Ще раз більшовицький проєкт є прямим продовженням і складовою частиною російського. Отже, намагаючись подолати тяжкий спадок, у процесі деколонізації та дерадянзації неминуче доведеться дистанціюватися від ментальної Росії, передусім у собі.

Карикатура з сайту www.vitki.org

Концепція Великої вітчизняної війни, яку сповідує сучасний керівник міністерства освіти України Д.Табачник, твердить, що на території України в кінці першої половини ХХ ст. була лише одна війна — радянсько-німецька. Погодитися з таким підходом аж ніяк не можна. Річ у тім, що у вказаний період на території України відбулася не одна, а кілька воєн, а саме: українсько-угорська (1939 р.); українсько-німецька (1941—1944 рр.), в якій брали участь радянські партизани й загони Української Повстанської Армії; українсько-польська (перша половина 40-х років), яка то згасала, то спалахувала такими трагедіями, як на Волині; німецько-радянська (1941—1945 р.), яка була основною та найбільшою; українсько-радянська (1944 — початок п'ятдесятих років), яку вела Українська Повстанська Армія. Крім того, Україна була учасником румунсько-радянського конфлікту, який стосувався захоплення деяких територій Буковини й Бесарабії то однією країною, то іншою, проте у воєнне протистояння в основному не переходив. Крім того, південь України в часи Другої світової війни деякий час було окуповано румунськими військами, які певний час входили до складу країн гітлерівської коаліції.

Тільки у війні між СРСР та Німеччиною в складі Червоної армії брало участь близько 4,6 мільйона українців (українцем був у середньому кожен п'ятий боєць Червоної армії). У складі Української Повстанської Армії за різними оцінками брало участь від 40 до 100 тисяч воєнків. Якщо врахувати учасників інших воєн (воєнків-українців Карпатської України 1938 р., воєнків-українців польської армії в 1941 р. тощо), то сумарна кількість цих військовиків сягає близько 5 мільйонів осіб. Загальна кількість втрат серед цивільного населення Української РСР орієнтовно сягає 8 мільйонів осіб (за статистичними даними її населення до війни в 1941 р. становило 41 млн., а після війни в 1945 р. — 27 млн. осіб).

Отже, про події на території України кінця 30-х — початку 50-х років ХХ ст. правильно говорити не як про одну війну, а як про кілька послідовно-паралельних воєн. І до подій, що розгорталися в Україні з кінця 30-х і до початку 50-х років ХХ сторіччя, неправильно застосовувати назви ані «Велика вітчизняна війна», ані «Друга світова», оскільки ці події на території України хронологічно виходять за рамки вказаних воєн і стосуються цілої низки інших держав. Так, назва «Велика вітчизняна війна» стосується подій 1941-1945 років і ра-

дянсько-німецької війни та участі в ній Росії. Назва «Друга світова війна» стосується подій 1939-1945 років і кількох десятків держав з різних континентів. Україна ж щодо воєнних дій того періоду має свої хронологічні рамки та свою специфіку цих подій. З урахуванням сказаного, до зазначених подій можна було б застосовувати назву «Українські визвольні війни кінця 30-х — початку 50-х років ХХ століття».

Кожного року напередодні 9 травня кремлівська пропаганда затуляє одну й ту саму «пісню»: про велику перемогу СРСР над нацистською Німеччиною. Після здобуття Україною незалежності у цій «пісні» з'явився но-

теза друга: потрібно розрізняти, з одного боку, участь окремих громадян -українців у Другій світовій війні та, з іншого, участь у ній держав. Участь громадян, тобто представників нації, і участь держав — це речі зовсім не тотожні. Так, наприклад, держава може перемогти (СРСР переміг), а от громадяни 14 республік (фактично колоній) СРСР загалом програли, оскільки виявилися й далі закабаленими комуністичною, тоталітарною владою Росії, та й рівень життя в СРСР був значно нижчим, ніж у переможеній Німеччині.

Крім того, пригадаймо, чи йшли громадяни України під час мобілізації на радянсько-

питання так: Молотов, підписуючи з Рібентропом таємні протоколи 1939 року, турбувався про збільшення території України чи СРСР? Іншими словами: ця нова набута територія (західні області України) платила податки Україні чи Російській більшовицькій імперії? Рішення про відправлення ешелонів із зерном напередодні початку війни до Німеччини приймали в Києві чи виконували розпорядження Москви? Отже, збільшення території перемогою України не було, оскільки збільшував територію СРСР, а не держава Україна.

Теза четверта: здобула перемогу в Другій світовій війні антигітлерівська коаліція, до скла-

боротві проти всіх ворогів української незалежності й прогнати їх з нашої території незалежно від масті — брунатної або червоної — назавжди.

Те, що Україна впродовж ХХ сторіччя двічі програла військові змагання, зовсім не означає, що нам усім потрібно 365 днів на рік посипати голови попелом і безутішно ридати. Достатньо, як увесь цивілізований світ, відзначати 1 вересня — день завершення Другої світової війни. Що ж стосується 9 травня, це не є святом перемоги нашої держави, територія якої була лише плацдармом, яким прокочувалися то одні, то інші колонізатори, спустошуючи все вздовж і впоперек.

Наші сумарні втрати у виз-

вий «куплет»: оскільки Українська РСР входила до складу СРСР, то Україна також є співпереможницею у Великій вітчизняній війні.

Але в таких формулюваннях є дві вади. По-перше, сам СРСР гітлерівську Німеччину не переміг (таке твердження є явною гіперболою, якщо не історичною брехнею). Насправді потрібно говорити про перемогу країн антигітлерівської коаліції над союзом Німеччини, Італії, Японії та ще кількох держав. По-друге, чи можна тут говорити про співперемогу України, якщо державою вона не була? Адже Україна мала лише деякі атрибути державності й ніде як окремий суб'єкт міжнародного права у воєнних діях не фігурувала.

Оскільки самостійною державою Україна не була, для оцінки участі громадян України в Другій світовій війні сформулюємо кілька тез.

Теза перша: статус радянської армії на території України — це статус окупаційної армії.

Та й яким іншим, крім окупаційного, може бути цей статус, якщо сама більшовицька влада легітимною теж не була.

Так, українці йшли служити в радянську армію. Так само, як йшли служити в британську армію сипаї в окупованій Великою Британією Індії. Правда, сипаї служили в британській армії за гроші, а українські новобранці часто служили через страх бути засудженими й відбувати покарання в таборах ГУЛАГу.

німецьку війну добровільно? Зокрема, після голодоморів і арештів 1937 року? Чи був у цих громадян вибір? Звісно, був: або дезертирство (а якщо впливають, то ГУЛАГ), або за відмову воювати — знову ж таки ГУЛАГ, потім — штрафбат, позаду якого стояли кулеметники із «заградотрядов». Страх робив своє: імовірність вижити на війні вважалася вищою, ніж імовірність вижити при відмові йти на фронт. І люди обирали життя. Отже, це був не вільний вибір, а примус захищати інтереси метрополії, образно кажучи, з ножем біля горла.

Пам'ятаймо й таке. У 1941-1945 роках було розстріляно за вироками воєнних трибуналів близько 180 тисяч військовиків, а ще близько 800 тисяч розстріляно без участі трибуналів. У сумі це близько 1 мільйона осіб, тобто кілька загальновійськових армій. Отака це добровільність.

Єдиною військовою силою, яка воювала за незалежність України, була Українська Повстанська Армія. Вона воювала за незалежність України, а тому воювала і проти нацистів, і проти більшовиків, і проти всіх інших окупантів. Проте прогнала й Українська Повстанська Армія, яка чинила героїчний опір, але сили були явно нерівні. Контраргументом щодо поразки України в Другій світовій війні може служити те, що в її результаті Україна збільшила свою територію, а, отже, начебто перемогла. Але поставимо

ду якої входила Росія, що зуміла мобілізувати для спротиву нацистській Німеччині 14 колоній (республік) СРСР і в такий спосіб об'єднала різні національності для оборони своїх імперських інтересів. Про всяк випадок нагадаємо, що нацистська Німеччина підписала акт про капітуляцію саме перед представниками коаліції, а не перед однією з її держав-членів.

Теза п'ята: як колабораціоністів потрібно оцінювати всіх, хто не воював за незалежність України. Виходячи зі сказаного, до колабораціоністів потрібно зарахувати ветеранів радянської армії, які воювали за перемогу метрополії — Росії, а не за здобуття незалежності України. Таких людей було мільйони, причому часто це були ті, кого сьогодні ми можемо впевнено назвати цвітом української нації. Колабораціоністів таких людей у час війни 1941—1945 років і їхнє відстоювання незалежності Української держави в 1991 році — це результат роздвоєної, скаліченої тоталітарною, більшовицькою пропагандою свідомості. Деякі з цих людей з часом прозріли й стали провідниками нації, а деякі так і залишилися з полудою на очах.

Такий колабораціонізм українців — це ще одна трагедія українських визвольних воєн кінця 30-х — початку 50-х років ХХ сторіччя, яка привела до того, що ми воювали один проти одного, брат проти брата, замість того, щоб об'єднатися в

вольних війнах — це орієнтовно 6—8 мільйонів загиблих (за статистичними даними населення Української РСР до війни становило 41 млн., а після — 27 млн. осіб). Це в процентному відношенні одна з найвищих у світі часток втрат населення.

Отже, для України 9 травня — це не день перемоги, бо в цих війнах вона її не здобула, оскільки так і залишилася колонією. Відповідно, й піднімати прапор перемоги нам немає підстав. Натомість 9 травня — це день скорботи за тими 6-8 мільйонами громадян, котрі загинули під час визвольних воєн, так і не здобувши для України незалежності.

Кожна чергова річниця так званої перемоги — це день всеукраїнської трагедії, день тризни, поминання мільйонів безвинних жертв, які так і не дочекались щасливої миті жити в незалежній Україні.

Що стосується червоного прапора — то це прапор метрополії, яка колонізувала Україну. А прапор однієї з дивізій, піднятий над рейхстагом, — це прапор колоніальної щодо України армії. Отже, піднімаючи копію цього прапора над нашими урядовими установами, ми й надалі консервуємо свій колоніальний статус. Скажемо прямо: це ганьба раба, який вихваляє свій рабський статус і пишається ним. На жаль, раби цього й досі не розуміють.

Зіновій Партико,
доктор історичних наук

Актуальне інтерв'ю

Про співрозмовника:
Іван МАРЧУК — відомий український живописець, народний художник України, лауреат Національної премії України ім.Т.Г.Шевченка. Народився 12 травня 1936 року в с.Москалівка, Лановецького району на Тернопіллі. Після закінчення 7-річної школи вступив до Львівського училища прикладного мистецтва ім. І.Труша на відділ декоративного розпису, де навчався протягом 1951-1956 років. Після служби в армії продовжував навчання на відділі кераміки Львівського інституту прикладного мистецтва, який закінчив 1965 року. Протягом 1965-1968 років працював у Інституті надтвердих матеріалів НАН України, а в 1968-1984 роках - на Київському комбінаті монументально-декоративного мистецтва. З 1984 року - на творчій роботі. Протягом 1989-2001 років мешкав у Австралії, Канаді й США. 2007 року потрапив до рейтингу 100 найвизначніших геніїв сучасності, який уклала британська газета The Daily Telegraph. Доробок митця налічує близько тисячі творів і понад 20 персональних виставок. Засновник нових стилів у мистецтві, зокрема «пльонтанізму» (таку назву митець жартома дав своєму стилю - від слів «пласти», «пльонтати»: картини ніби створені з клубочків чудернацьких ниток).

Мешкає й працює в Києві.

- Ваше життя було дуже розмаїтим — і невизнання в СРСР, потім закордон, згодом — повернення в Україну. Чому ви взагалі вирішили повернутися?

- Це дуже важке питання. Мене питали: "Куди ти їдеш, чого ти їдеш?" Розумієте, я дуже скудно жив в Америці. От якби я залишився в Австралії, а не в Нью-Йорку... Але Нью-Йорк — це була моя мрія, з шостого класу я про нього мріяв.

- Ви ж з Тернопільщини...

- Так, із села Москалівка.

- І ви там в селі мріяли про Нью-Йорк? Чому?

- Наш учитель математики розповідав, як плавав на кораблі й бачив Нью-Йорк. Чи була це правда і чи ходили туди советські кораблі? Але він про таке розказував. Відтоді я запам'ятав: Нью-Йорк — це 14 мільйонів населення. Ось це мене й вабило — що це найбільше місто у світі.

А я дуже любив географію у шостому класі, там вона фізична — тобто ріки, моря, держави, острови, півострови, столиці. Все це я знав і любив понад усе. Ще трошки в школі історію любив — а потім зовсім перестав любити у свідомий час, бо то все брехня навкруги. А от в мандри мене тягнуло. Тому я і вчив географію і все знав напам'ять — річки, держави, столиці і т. д.

- От у вас українська традиція поєднана з авангардом, сучасними напрямками. Ви — проста сільська дитина, яка хотіла бути в Нью-Йорку... Ви займалися декоративно-прикладним мистецтвом, а потім авангардом... І взагалі винайшли якийсь свій стиль, який усіх дивує глибиною — і водночас ви дуже проста людина в спілкуванні. Як це все у вас поєднується таке різне?

відразу. Жінки казали: "Дивися, що ся з ним трапило?" Та я ж дороги не давав перейти — то кидав чимось, то прозивався. Мистецтво мене змінило повністю. Це був мій перший переворот.

А другий переворот відбувся, коли закінчив інститут. Я був передвижником. У той час, навіть коли закінчував інститут, я не знав, хто такий Пікассо — я його не бачив, не знав Далі, бо була стіна. Але в мене були вчителі, як-от Сельський, як Карло Звіринський, які мене почали ламати. Особливо Звіринський — він з мене витискав все передвижницьке. Бо я думав, що художник — це той, хто малює все, що бачить. Так і перемалював усіх людей в селі, гусей, качок, курей, собак, котів, коровів на пасовиську. І думав, що щось добре роблю. А от вже в інституті почав думати, що то все не так, щось не так. А як? А я не знаю.

ІВАН МАРЧУК: «МОЇ КАРТИНИ — ЦЕ ГОЛОС МОЄЇ ДУШІ»

На рідному Тернопіллі Івана Марчука зустрічають хлібом-сіллю

- Знаєте, коли стоїш перед мольбертом — це один чоловік. Коли я з кимось — то я зовсім інший чоловік, тоді тішуся, балагурю, дурію, спілкуюся з людьми. Мені кажуть часто: "Ви такий нормальний ніби чоловік, такий веселий, а чого так малюєте?" "Та то інший чоловік там малює", — кажу. Тут я такий — а там я художник. Це два різні світи.

- Ви якось переноситеся в інший світ чи це у вас інша людина відкривається внутрішня?

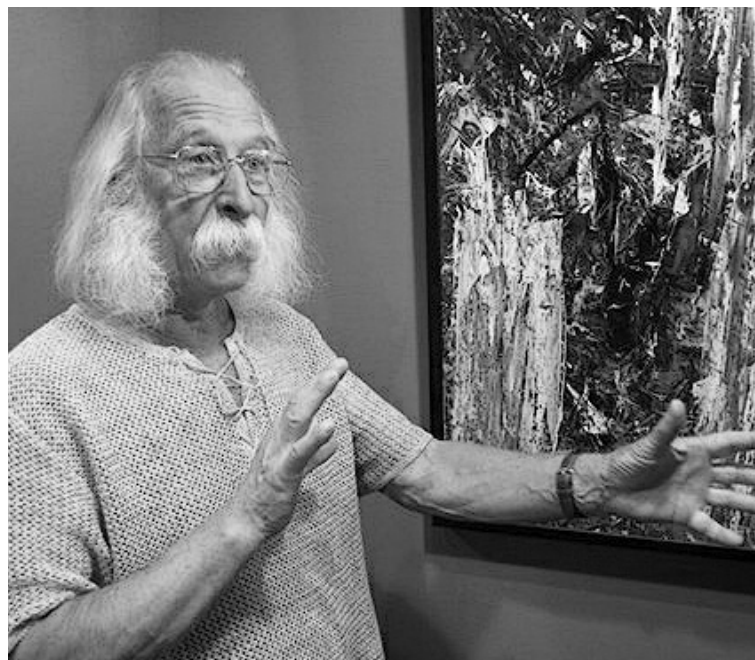
- Почалося з того, що я, хлопець зі села, вступив до училища імені Труша у Львові. Це був найкращий і найпам'ятніший день в моєму житті! Вже в сьомому класі я мріяв бути художником, вже мене всі зробили художником в селі, портрет Шевченка намалював у район на виставку...

І от я вступаю в училище. Це був для мене такий переворот! З хлопчиська-розбишаки сільського приїжджає на перші канікули святий хлопчина. І люди помітили

Але в мене вже була мета. Я вмів робити, був уже нормальним художником. Але я не хотів бути таким, як усі. Бо ще з дитинства був лідером у школі, бився зі старшими хлопцями, як міг — кусався, дряпався, як собака, бо завжди хотів бути на першому місці. І в мистецтві хотів бути першим. А як, яким? Що в мені нуртувало, я не знаю, але хотів змінити сам себе. І от я закінчив інститут і приїжджаю до Києва за скеруванням в Інститут надтвердих матеріалів. Це така конторка — штучні алмази виробляли... А Бакуль, директор інституту, збирав художників з різних місць (він, до речі, стягнув до себе і знаменитого Сядристого Миколу — ми з ним там познайомилися).

- Це відомий майстер, який робить мініатюри?

- Так, мікромініатюрист — дивовижний чоловік. І от сам там, сидячи за столом, я... Бо знаєте, як воно в інституті чи на заводі всякі дурниці замовляють — обкладин-

ки, значки робити, автобус чи виставку оформляти. Таки дивна ця радянська система — чому це робилося в Інституті надтвердих матеріалів, досі мені зрозуміти складно.

От я сиджу там на шостому поверсі — і мене так тягнуло на волю, а я ж тут через "вертушку" проходжу... І вирішив, що вже як сюди приходжу, то мушу тут щось почати робити. І я сказав: "Я єсмь", — й там прямо на роботі на стандартних листочках пером і тушом почав рисувати. Бачу, що я більш-менш вільний, то на заводі й малюю.

Щодня я виносив листочок графічний. Робив сам не знав що — і дуже добре, що не знав, бо якби знав, то не робив би. Тому в мене в інституті й в училищі найважчий предмет був композиція — це коли дають тему і треба на неї щось зробити, а мене заклинювало. Коли ж я сказав: "Я єсмь", — шлюзи прорвало. Аж шкодував, що у мене тільки дві руки. Якби я, як бог Шива, мав двадцять рук, то зробив би значно більше.

І от це малюю-малюю, виношу-виношу... І думаю — що ж це я роблю? Як це можна охарактеризувати? Уже коли назбиралося в мене таких кілька десятків, до сотні робіт, я собі подумав: мої картини — це голос моєї душі. Бо все це робилося підсвідомо, інтуїтивно, нічого я не видумав. Просто хтось водив рукою — і якийсь світ виходив. І так вийшов цикл "Голос моєї душі".

Згодом він став стовбуром дерева. Через кілька років мені стало трохи замало цього. Бо дерево росте — а як воно росте? Спершу гілочки. Перша гілочка в 1972 році — "Пейзаж" появився. А я його почав робити, бо придумав технологію, якої ніхто в світі не робив. Тут я теж перший — вигадав цю пекельну технологію...

- Маєте на увазі вашу технологію писання картини?

- Це коли я малюю ниточкою.

Не справжньою ниткою, а тягну так з десятки кілометрів по картині, сную фарбу. І не тому, що тато ткачем був і в мене все дитинство минуло в нитках, але десь воно підсвідомо закладено...

А нашоухнули мене на це в Седневі восени голі дерева. Я подивився — Боже, яка то краса на тлі неба кожне дерево: це мереживо, це вишиваночки, така краса! Я відчув це як художник. Мазонув щіткою — і наче й дерева є. А мені хотілося саме красу передати, тому й народилася ця технологія в мене. Бачте, коли я був в Америці, то цим майже не займався, тому що ніде в світі не було фарб під цю технологію.

- А тепер?

- І тепер немає ніде в світі. Зараз я роблю, бо коли приїхав з Америки, випадково в магазині "Мистецтво" на Хрещатику побачив тюбики фарби акрилові. І телефон на тюбику. Жіночка одна — пані Таня Соколова — виробляє фарби. Україна ніколи не робила фарб — а тут раптом... Акрилові фарби, гуаш, акварель, вініл-ацетатні. Приходжу я до неї і прошу: "Покажіть, що ви маєте..." Як вона мені витиснула з тюбика цівочкою ту фарбу — а вона майже на льоту замерзає та лінія, та нитка... Кажу: "Пані Таню, дайте мені, я попробую..."

- А вона теж художниця?

- Ні, вона хімік, доктор хімічних наук. Фарби — це ж хімія. Але ж це треба мати бажання і відчувати, яка фарба потрібна художнику...

Ну, вона бере всю палітру, всі пігменти, які дістає, — може бути їх 50, а може й 150. Мені її кольорів вистачало цілком. І я десять років в Америці не робив пейзажів, бо не було чим. А потім потрапив на ці фарби — то вже не знаю, скільки я ними вже виставок зробив. Кажу: "Таню, ви мій співавтор. Якби не ви, я б у цій технології не працював би".

І це була перша гілочка того

стовбура. "Голос моєї душі" продовжується, якийсь процент свого часу приділяю цьому.

Другою гілочкою було "Цвітіння". Квіти пішли — реальні й не-реальні, фантазії на тему квітів. Я це робив і перестав. За якийсь час пішли "Кольорові прелюді" — це чисто імпрізація аквареллю, такий ритм, колір, гармонія, форма. Це дуже вільний політ фантазії, абстрактні непередметні речі, але дуже декоративні. Коли я робив "Прелюді", то мені в Москві навіть сказали, що в мене "очень серьезное музыкальное образование" коли побачили ці роботи, а я ноту від ноти не відрізняю...

І так пішло-поїхало. Потім після "Кольорових прелюдій" я цілий цикл зробив портретів, дійшов до вершини, що далі вже повторювати ї не варто.

- А кого ви писали?

- З відомих людей я писав корифеїв. Амосов — то був такий великий патріцій римський в тому своєму халаті. Він позував один сеанс. Мені треба зав'язку зробити, а решта все, що я доводив до найвищої кондиції, то вже по пам'яті і фотографіях.

- Йому сподобалася ваша робота?

- Дуже сподобалася. Він навіть виставку зробив у себе. Я ж тоді виставки робив по спілках. Це, по-моєму, був 1981 рік.

- Вас не дуже жалувала тодішня влада?

- Вона мене не жалувала до приходу Горбачова. От з його приходом я наче на світ народився. З 1982 року мене вже не чіпали.

А до того все життя я жив у страху. Я навіть пам'ятаю, як видав 45 робіт одному українцеві закордонному, його жінка тоді студіювала в сьогоднішній Академії мистецтв. Я їм 45 робіт дав — вони невеличкі, бо писав малі роботи, щоби можна було сховати. Кажу — забирайте, бо не знаю, чи я тут виживу. Я був абсолютно на грані, то нехай хоч роботи живуть.

Вони пішли і там їх виставляли по Європі, Америці, розпродали всі — думали, що я туди ніколи не приїду. А коли я в 1991 році з'явився в Детройті і з ним зустрівся, то він мені десь за три роботи повернув.

- Хочу спитати про український живопис, бо ви ж його вивчали.

- Думаю, що живопису масово українці не знали — як і не знають музиканти чи літератури української, яка була заборонена. От я був у Луврі на виставці Пінзеля, а там є оголошення "Російське мистецтво — другий поверх". Виходиш туди, там висять три картини, однієї автор справді російський, а дві інші — це наші Боровиковський і Левіцький...

Є училище імені Труша, але я думаю, що українці Труша теж не знають, він такий ніби попсовий і модний серед тих, хто цікавиться, але загалом люди його не знають. На жаль, у великих картинних галереях залів українського мистецтва немає.

- А могла б Україна мати отакі зали у великих музеях? І кого ви в тому залі розмістили б?

- Україна могла б мати, абсолютно. Я прожив 12 років у Нью-Йорку, скільки я надивився всякого художнього сміття — маса! І завжди мені казали: "І чого ти завжди щороку їдши в Україну?" Та щоби нормально мистецтво подивитися! Якщо зібрати — я не буду казати сотню, а хоч за 3-4 де-

сятки наших митців, то будь-який музей світу радів би з тієї експозиції, яку можуть представити наші художники. То є правда, я в цьому певен.

Але ми не є державою — у нас і досі немає держави. А те, що нею називають, і є влада якась, то вона абсолютно не зацікавлена в іміджі тієї країни, якою вона начебто командує. Люди наші такі ж самі. В нас не розвинена зовсім індустрія мистецтва — вона тільки народжується. Слава Богу, що з'явилися галереї приватні, є якісь колекціонери. Але це все якесь таке жалюгідне...

І тому нас ніхто й не знає і знати ще довго не буде. От мене прийняли сенатором Міжнародної академії сучасного мистецтва в Римі — там мене визнали. Думайте, мене визнали в нашій Академії мистецтв? Ні.

Роботи Івана Марчука

- Навіть зараз?

- Я не йду туди навіть — мене не приймуть. Тому що вони там всі мене ненавидять як митця.

- Чому? Це заздрість?

- Так, вона клята. Чорна заздрість, яка нівелює все буквально. Я в Україні після Америки вже одинадцять років. Жодного разу в жоден проєкт, на жодну виставку мене не запросили, хоча роблять групові, всякі. Мене не існує. Мене не було в совєтські часи — мене немає і зараз.

- Але нібито Ющенко обіцяв навіть музей ваш зробити на Андріївському узвозі.

- Ющенко багато чого обіцяв... Усіх обдурив, усіх зрадив і пішов у безвість, в нікуди. А та калсула, в якій ним було обіцяно звести музей моїх картин, лежатиме до третього пришествя, там нічого не буде. Були люди, які мали це робити. Як на мене тоді зразу всі налетіли: "О, придворний художник! У нас що, придворні художники з'явилися?" Я кажу: "Хлопці, ви повинні мені не завидувати, а жаліти мене. Бо я хочу віддати те, що маю — а ви за це гроші отримуйте".

Але ж придворний художник — це коли люди зі смаком, які підтримували мистецтво, і це не було аж так погано. Завдяки цьому ми маємо шедеври — і Гойя, і Веласкес...

Хто підтримував Мікеланджело? Медичі підтримували усе життя. Він не робив комусь на догоду — а творив те найкраще, що міг. Це музей для народу. Мені вже не дають перейти на вулицях, всі питають, де й коли виставка, де музей. Мушу картини вже розсіяти по світу, щоби на що тему навіть не говорити...

Щодо стану нашого мистецтва, то зараз усім заволоділа полса. Спочатку була музична полса, потім пішла театральна, далі літературна. Нині візуальна полса заповонила всіх і вся.

Я маю такі модерні речі, як "Десятий маршрут", "Погляд у безмежність" або "Виходять мрії з берегів". Не знаю, де це ще можна побачити — ніде не можна. От зараз у мене була галеристка з Естонії. «От такого, — каже, — ніде немає». Але ніхто не хоче показати. Всі виставки я роблю самостійно сам в Києві й по Україні. Зараз, можливо, буде виставка в Литві — на наступний рік намічається. Чи я ще буду в стані спроводити туди цю виставку чи ні, ще не знаю, але таке планується.

- А от у нас існують державні установи — Міністерство культури, наприклад. Вони якось про-

- А у вас учні є молоді?

- У мене нікого немає. Я не маю де вчити. Ви в мене були в майстерні?

- Ні.

- А Ющенко в мене був двічі, в мене Омельченко, мер Києва, був, Євген Марчук був. Всі обіцяли все. А я живу в мансарді з 1982 року. Чотири маленькі кімнатки. Та кімната, де я працюю, приблизно має 20 квадратних метрів. В мене все забито. Я колись бігав, а тепер важко йду туди — як-не-як, майже 77 років, то йду потихеньку й читаю газету, щоби не помічати, що йду.

Я думав, що коли буде музей, там буде і майстер-клас, і конференц-зал, і студія, і я буду там навчати...

- От ви сказали, скільки вам

нукав мене до цього. Беру лопату і йду копати бараболлю...

- А чому українці копають бараболлю навіть тоді, коли можуть її купити?

- Як же селянинові купити бараболлю?

- Ви ж уже не селянин були, ви жили в місті.

- Та для мене важливий сам процес! Я ж не брав жодної картоплини до Києва звідти. Нащо мені той тягар везти, я що — не можу купити? Але процес копати, потім пекти, картоплиння це сплювати, запах фантастичний, колорит незабгнений... А дивитися в небо, як летить зграя ворон? Вони восени влаштовують весілля — і тоді сотні тисяч ворон вкривають небо і роблять шалений рух, падають. Як вони так можуть? От на це

мотують українське мистецтво за кордоном?

- Ніяк. В мене був колега міністром культури. Що він зробив? Ані однієї виставочки. Були Дні України в Грузії, готувалася й моя виставка. Книгу видали "Мости дружби" — надруковано там із двадцять моїх репродукцій і стаття. А коли офіційна делегація вже поїхала до Грузії на ці дні, то всі питають, а де ж виставка Марчука. Мене ж не захотіли навіть туди взяти...

Я говорив колись з Огризком на цю тему, коли він був міністром. "Ой, — каже, — ми повинні всіма засобами створювати імідж України за кордоном". Ми найпачкудніші у світі, нами ніхто не цікавиться, бо ми самі собою не цікавимося, ми самі себе не любимо. Тато не любить своїх дітей, дітки не люблять батьків своїх. Ненавидять всі сусідів, ненавидять цю землю прекрасну райську. І, врешті, ненавидять цю неіснуючу державу, яка так і не зіп'ялася на ноги. Вони її не люблять, бо вони себе не люблять — тому вони так живуть, і будуть так жити, і будуть їх виживати. І дочекаємося, що за кілька десятків років поля наші китайці оброблятимуть.

- Думаю, що людей, котрі люблять і вмють любити, все ж таки більше.

- О ні! У нашій країні живе, за моїми підрахунками, 50% ненависників України як держави. Ще 30% — це хохли, як їх називають, тобто ті, яким байдуже, на якій землі жити, було б їм їсти і де спати. І лиш 20% — люди, які готові справді постояти за Україну й такі її люблять. То є мало. А якщо взяти на Донбасі, то там взагалі не буде й п'яти відсотків таких людей.

років, і я задумався — ви така сучасна людина, здається, що вам набагато менше...

- Бо я завжди випереджаю час. Коли жив у Нью-Йорку, то казав тамтешнім українцям: "Ви живеєте ще у 18 столітті, а я вже в 21-му". У мене "сьогодні" ніколи немає — в мене є "завтра". Тому я історією не цікавився зовсім — цікавився майбуттям, тим, що буде.

- Ви песиміст щодо майбутнього України?

- Я не песиміст — я реаліст. Багато хто каже, що мої картини дуже песимістичні. А я кажу: "Вони не песимістичні, вони мудрі". Коли ви подивитесь на будь-якого філософа, ви в задумі — він що, плаче? А він думає, він не плаче.

- Я сказав би, що у вас є такий сум, але веселий. Може, це і є мудрість?

- Щоб я не малював, у мене це є. Я малюю ворону — у мене вона філософ. В мене квітки думають, трава думає, дерева думають. І всі люди думають, яких я перетворюю вже не на натуральних людей — це вже душі людські. Але все воно затихло і в очікуванні. Не люблю динаміки. В мене є динаміка в "Нових експресіях", в картині "Десятий маршрут". "Погляд в безсмертя" — це експресивні речі, не філософські. В мене переважно вся філософія зосереджена в "Голосі моєї душі" — де є люди, коні, корови...

Це вже зовсім інше мислення — це те, чого не видумують. І я цього не видумував. Найкращі роботи створив у моєму селі Москалівці. Я туди приїжджав щовересня копати бараболлю. Для мене вересень — найкращий місяць у житті. І оцей відхід осені — мрійливий, задуманий, мудрий, філософський — спо-

подивитися, побачити...

- Ви так розповідаєте, що я аж цей осінній запах відчув...

- Та це правда! А ще в мене там поруч поле, я там по стерні броджу, згадую дитинство, колгоспний сад поруч. І я їздив вісімнадцять років із Києва копати бараболлю, поки сестра моя не виїхала до району. Ну, з'їли, виїли колгосп у ті роки, то діти влаштувалися в районі, побудували хату.

І з тих пір я вже бараболі більше не копав і запаху осені не відчував — бо вона тільки в своєму городі була справжньою. Піти наїтися до когось — то вже не той колорит, я не в своєму городі. То ж моя мала батьківщина, моє село, вся моя країна! Америка не була моя, Австралія не була моя — Україна моя. Тепер ось звикаю до Центральної України. Українські землі такі різні.

Кордон Галичини й Волині проходив біля мого села. Моє село — Москалівка, а Лановці вже до Волині належать. Коли ліквідували Новосільський район, а це була Галичина, то частина сіл відійшла до Воловецького, а інші до Підволочиського району. І через сім кілометрів село Гнилиці — там вже говорили "вуйко", а в нас — "дядько". Це такий контраст, там проходила оця етнічна межа.

- Дякую вам за інтерв'ю дуже, будемо вам допомагати, чим зможемо.

- Виставки треба організовувати за межами України. Інакше як мають нас знати? Як? Книжки там мало читають, хоча письменники їздять. А картини — то вже подія. Але то має бути на державному рівні.

Інтерв'ю провів

Микола Княжицький

В УКРАЇНІ

ЮРІЙ ЛУЦЕНКО:
«9 ТРАВНЯ МОЖЕ
БУТИ ЛИШЕ
ДНЕМ СКОРБОТИ»

Нещодавно звільнений з тюрми колишній міністр внутрішніх справ України Юрій Луценко вважає, що настав час припинити політичні танці на кістках жертв двох тоталітарних систем і очистити пам'ять полеглих у Другій світовій війні від бруду брехні імперського агітпропу. Про це Ю. Луценко написав на своїй сторінці у Facebook.

«Травень вже звично стає місяцем спланованого розбрату в Україні. Все логічно - влада розуміє, що може продовжити по-

ченко підкреслила, що встановлення Європейським судом політичних мотивів арешту Юлії Тимошенко не підлягає сумніву.

«У разі встановлення порушення статті 18 Європейської Конвенції ЄСПЛ обов'язково встановлює, які саме незаконні мотиви мали місце. У рішенні щодо Тимошенко суд установив, що суддя Кірес не повагу до суду вказав як причину арешту в той час, як справжню причину приховав», - заявила Теличенко. І додала: «Суд чітко пов'язав справи Тимошенко та Луценка як такі, в яких порушення статті 18 було з тих самих мотивів - політичних». Представник Ю.Тимошенко наголосила, що сам текст рішення ЄСПЛ щодо Тимошенко містить чітке формулювання про наявність політичних мотивів.

З ТЕЛЕКАНАЛУ ТВІ
ПОЧАЛИ ВИВОДИТИ
АКТИВИ

Про це повідомила колишній прес-секретар каналу Лана Самохвалова. «Згідно з повідомленням Державної служби інтелектуальної власності, 26 квітня 2013 року нею отримана угода між ТОВ «Медіа Інфо» та ТОВ «Інфо24», згідно з якою всі права на торгові марки «ТВІ» мають відійти «Інфо24», - сказала вона.

Директором «Інфо24» є Віталій Портніков. Власниками компанії є Микола Княжицький (25%), Артем Шевченко (25%), Віталій Портніков (25%) та Наталя Катеринчук (25%), - нагадала вона.

При цьому, Княжицький, Шевченко і Портніков мають контрольний пакет (сукупно контролюється 75% голосів). Згідно з даними Інформаційно-ресурсного центру, Портніков є єдиною особою, уповноваженою підписувати договори від імені «Інфо24», - сказано в повідомленні.

Таким чином, внаслідок підписання Портніковим відповідної угоди та подання її до Державної служби інтелектуальної власності, компанія «Медіа Інфо» втратила всі права на бренд «ТВІ», - зазначила Л.Самохвалова.

«Як відомо, наразі стверджується, що Олександр Альтман «чесно придбав» телеканал ТВІ переписавши на себе акції «Медіа

Інфо» - керуючої компанії телеканалу та власника бренду «ТВІ», - додала вона. «Проте, вивід активів з «Медіа Інфо» яскраво демонструє використання «покупціями» класичних рейдерських технологій, коли після тимчасового захоплення контролю над підприємством з нього виключаються всі активи і переписуються на довірених осіб. Але підписання угоди щодо торговельної марки «ТВІ» може означати, що або Портніков та більшість акціонерів «Інфо24» і є «довіреними особами» рейдерів, або що передана

бренду є формою оплати за «лояльність» з їхнього боку», - підкреслила экс-речниця ТВІ.

УДАР ПРОСИТЬ
ПОРУШИТИ
КРИМІНАЛЬНУ
СПРАВУ ПРОТИ
АЗАРОВА

Депутати УДАРу Сергій Каплін та Віталій Кличко звернулися до міністра внутрішніх справ із вимогою відкрити кримінальне провадження проти прем'єр-міністра Миколи Азарова. Згідно з інформацією, впровадження має стосуватися інциденту із видаленням Капліна із засідання Кабміну 27 березня 2013 року.

«МВС, яке утримує платники податків, щорічно витрачаючи 16 мільярдів гривень, ігнорує Конституцію й закони, які покликані забезпечити справедливість та законність в Україні», - вважає депутат. «МВС фактично «кришує» Азарова. Зокрема, не було прийнято заяву двох народних депутатів - Кличка та Капліна щодо неправомірних дій Азарова на засіданні уряду. Разом з тим МВС прийняло до провадження заяву «урядової сторони» - міністра Кабміну Олени Лукаш», - зазначив Каплін. І додав: «Це приклад подвійних стандартів: злочинне обслуговування уряду поряд з переслідуванням опозиції».

«Тим більше, видалення Капліна із засідання уряду, яке було пов'язане із запитаннями по боротьбі із стихією, було тим більш злочинним, враховуючи те,

що вже зараз маємо серйозні підтоплення у Черкаській та Чернігівській областях», - наголосили в прес-службі УДАРу.

ПАТРІАРХ ФІЛАРЕТ
ОЧІКУЄ, ЩО
ЯНУКОВИЧ ПОМИЛУЄ
Ю.ТИМОШЕНКО

Патріарх Української православної церкви Київського патріархату Філарет схвально оцінив рішення президента Віктора Януковича помилувати екс-міністра внутрішніх справ Юрія Луценка. Про це він сказав у інтерв'ю «5 каналу».

На думку Патріарха, це свідчить, що Янукович «має милість до своїх політичних опонентів». «Ми дуже раді, що президент Віктор Янукович помилував Юрія Луценка», - сказав він. При цьому Філарет додав, що очікує й на помилування екс-прем'єра Юлії Тимошенко.

«Ми б хотіли, щоб він помилував і Юлію Тимошенко. Поки що ми не бачимо цього, але хотіли б. Те, що президент помилував, я думаю, що радіє не тільки церква, а й усі українці. Є у президента милість до своїх супротивників», - зазначив першоієрарх.

Як відомо, наприкінці квітня Комісія при президенті у питаннях помилування не знайшла підстав для внесення пропозицій про застосування помилування до екс-прем'єра Тимошенко. Рішення було ухвалено одностайно.

УКРАЇНЦІВ СТАЄ
ДЕДАЛІ МЕНШЕ

За чисельністю населення Україна посідає п'яте місце серед європейських країн та друге серед країн СНД (після Росії). Втім, як повідомили в Міністерстві охорони здоров'я, вже понад 20

років в Україні річна чисельність померлих перевищує чисельність народжених.

Коефіцієнт відтворення населення в цілому по Україні знизився нижче мінімуму, необхідного для простого відтворення. Водночас у МОЗ поінформували, що за п'ять останніх років (2008-2012 рр.) чисельність населення України скоротилася на 819,7 тис. осіб, а протягом минулого року - на 83,6 тис. осіб. Коефіцієнт природного скорочення населення у 2012 р. в Україні становив 3,1%.

Міське населення України станом на 01.01.2013 р. налічувало 31 378,6 тис. осіб (68,9%), а сільське - 14 174,4 тис. осіб (31,1%). У динаміці чисельності населення на регіональному рівні спостерігаються певні відмінності, зумовлені особливостями як природного характеру, так і міграційними процесами. У першому випадку йдеться про найстаріші в демографічному відношенні Вінницьку, Житомирську та Чернігівську області, у яких відбуваються інтенсивні депопуляційні процеси. За специфікою динаміки чисельності населення до цієї ж групи можна віднести також Київську, Одеську, Сумську та Черкаську області.

НАУКОВЦІ ІДУТЬ
ЗА КОРДОН

З 1996 по 2011 роки з України на постійне місце проживання за кордон виїхало 1 тисяча 622 науковця, серед яких 1 тисяча 290 кандидатів наук і 332 докторів наук. Про це повідомили в Державній службі статистики України. Найчастіше українські вчені виїждять до США, Росії та Німеччини.

Найбільше науковців виїхало за кордон 1996 року - 267. Також багато покинуло Україну наступ-

ного року (180), 2001-го (162), 2002-го (155) і 2000 (151). З 2003 року кількість вчених-емігрантів значно скоротилася. Найменше українських вчених виїхало за кордон у 2008-му - 30 і 2009-му - 31.

До США за цей час виїхало 420 науковців, серед яких 343 кандидата і 77 докторів наук, до Росії - 388 осіб, серед яких 292 кандидата і 96 докторів наук.

Гостинною для українських учених є й Німеччина, куди виїхало загалом 251 особа: з них 208 кандидатів і 43 доктора наук. Також багато українських науковців емігрували до Ізраїлю (117), Канади (109) та Польщі (52).

В інші країни переїхало загалом 311 вчених, серед яких 252 кандидата і 59 докторів наук. Загалом за роки незалежності кількість українських науковців скоротилася втричі.

ДО 200-РІЧЧЯ
ВІД НАРОДЖЕННЯ
ВЕЛИКОГО КОБЗАРЯ

Віце-прем'єр-міністр України Костянтин Грищенко провів нараду щодо організації проведення заходів з відзначення 200-річчя від дня народження Тараса Шевченка, під час якої обговорено актуальні питання спорудження у м.Астана (Республіка Казахстан) пам'ятника Т.Шевченку, відзначення ювілею у Литовській Республіці, Російській Федерації, Республіці Польща та інших державах, а також проведення заходів у міжнародних організаціях.

У нараді взяли участь представники центральних органів ви-

конавчої влади, які відповідають за хід підготовки до ювілейних заходів. Учасниками наради було здійснено огляд виконання завдань, визначених Президентом України та урядом. Особлива увага була приділена тим напрямкам, які вимагають активізації зусиль та ресурсів, зокрема, реконструкцій, ремонтів, будівництва об'єктів, підготовки та друку видань, виробництву теле- та кінофільмів тощо.

Поряд з цим підкреслювалася важливість міжнародного аспекту святкування з огляду на вагомий внесок Кобзаря у світову культурну спадщину.

За повідомленнями українських видань та інформаційних агенцій

ЄВРОСУД ВИЗНАВ
ЮЛІЮ ТИМОШЕНКО
ПОЛІТВ'ЯЗНЕМ

Заяви про відсутність у рішенні Європейського суду з прав людини (ЄСПЛ) визнання політичних мотивів арешту екс-прем'єра Юлії Тимошенко є перекученням або спекуляціями. Про це заявила представник Тимошенко у першій скарзі до ЄСПЛ Валентина Теличенко, коментуючи інтерв'ю співробітника суду Родеріка Ліддела деяким українським ЗМІ.

За її словами, «навколо роз'яснень Ліддела були влаштовані спекуляції, які ймовірно спотворили зміст коментаря». Тели-

Америка сьогодні

Катерина КІНДРАСЬ
власний кореспондент
„Нової газети” в Америці

Звістка, яка надійшла з Клівленда (штат Огайо) затримала всі повідомлення, навіть нові подробиці терактів у Бостоні. Там знайдено трьох дівчат, які пропали ще підлітками. Їх випадково знайшли в одному з будинків практично в центрі Клівленда. Ймовірних викрадачів вже заарештовано, але поліція воліє відмовчуватися на запитання журналістів, чому стільки років вона не реагувала на численні сигнали, що надходили від сусідів.

...Увечері 6 травня Чарльз Ремсі вечеряв у себе вдома, коли раптом почув крики, що лунали з сусіднього будинку. Він перестав їсти й пішов з'ясувати, що там відбувається. Підійшовши до будинку, звідки лунали голоси, він побачив, що якась жінка намагається вибити нижню частину вхідних дверей і з усієї сили б'є в них ногою. На допомогу Ремсі прийшов сусід Анхель Кордеро і разом вони допомогли вибратися на волю дівчині, яка притискувала до грудей маленьку дитину. «Я - Аманда Беррі, - задихаючись, сказала вона. - Мене шукають вже 10 років».

Ремсі негайно зателефонував до екстренної служби за телефоном 911, але його сумбурна розповідь про те, що він щойно звільнив жінку з дитиною, котрі, очевидно, потрапили в біду, не справила на оператора жодного враження. І тоді він дав телефон врятованій дівчині, яка промовила: «Мене викрали десять років тому. Я тут. Мене звільнили».

Буквально за хвилину біля будинку, де утримувалася полонянка, вже були поліцейські. Вони виламали двері й знайшли всередині будинку ще двох дівчат, котрі давно вважалися загиблими. Після медичного обстеження вони змогли зустрітися з ошелешеними рідними. Працівники поліції та ФБР нині ведуть з ними тривалі бесіди, намагаючись встановити істину й оберігати від надокучливих журналістів.

Аманда Беррі пропала 21 квітня 2003 року в 17-річному віці, коли поверталася з їдальні, де вона працювала. Разом з нею в будинку знайшли Джину Дегесус, яка пропала 2 квітня 2004 року в 14-річному віці по дорозі зі школи додому, й Мішель Найт, про яку нічого не було відомо з 23 серпня 2002 року (тоді їй було 20 років). Шестирічна дівчинка, яку визволили разом з Амандою Беррі, виявилася її донькою на ім'я Джоселін, яка народилася вже в полоні, ймовірно, від викрадачів.

Відразу після звільнення Аманда Беррі назвала поліції ім'я чоловіка, який її утримував. Ним виявився 52-річний колишній

водій шкільного автобуса Аріель Кастро. Його, а також його братів 50-річного Оніля та 54-річного Педро негайно заарештували.

Батьки братів Кастро переїхали до США з Пуерто-Ріко. Дім за адресою 2207 Семур авеню, в якому утримувалися полонянки, було вказано як адресу на водійському ліценсії Аріеля. Водієм у школі він працював з 1991 року й був звільнений за кепське виконання своїх обов'язків. Його дядько Хуліан Сесар Кастро розповів, що в Аріеля колись були дружина й діти, але він з ними не жив. В 1993 році Аріеля Кастро затримували за домашнє насильство, але невдовзі обвинувачення проти нього було знято.

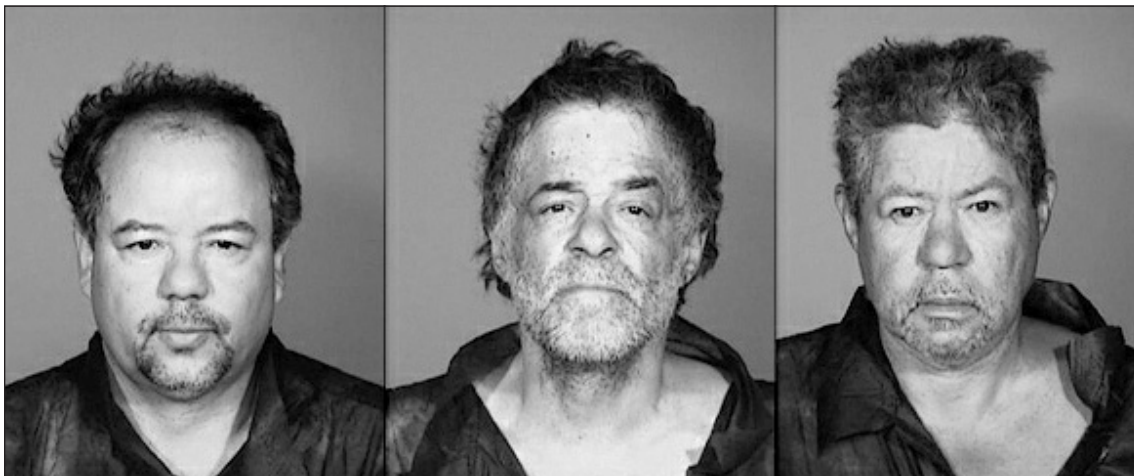
Сусіди Кастро відразу ж пригадали незвичайні подробиці, пов'язані з його житлом. Вони стверджують, що повідомляли про свої підозри в поліцію, але та ніяк на них не реагувала. Елсі Син-

Клівлендські полонянки - Аманда Беррі, Джина Дегесус і Мішель Найт

КЛІВЛЕНДСЬКІ ПОЛОНЯНКИ

У штаті Огайо знайшлися три дівчини, які пропали 10 років тому

Брати Кастро - Аріель, Оніль і Педро

трон, яка мешкає неподалік Кастро, розповіла, що кілька років тому її донька побачила на задньому дворі будинку Кастро голу жінку, яка повзала по траві. Вона зателефонувала до поліції, але там цю інформацію ніхто всерйоз не сприйняв.

Ще один сусід, Ізраель Луго, стверджує, що дзвонив до поліції в листопаді 2011 року, коли його сестра побачила в сусідньому будинку жінку з дитиною, яка кликала на допомогу. За словами Луго, поліцейські постукали в двері, але їм ніхто не відповів. Тоді вони зайшли збоку, щось подивилися і швидко поїхали геть.

Восени 2012 року сестра Луго знову почала бити на сполох, побачивши, що Кастро під'їхав до свого будинку на шкільному автобусі й став заносити всередину великі пакети з харчами та напоями. Цього разу в поліцію зателефонувала мати Луго. Але поліцейські, які приїхали на виклик, лише попросили Кастро, щоб більше не паркував шкільний автобус перед своїм будинком.

Про те, що в будинок Кастро вечорами заносили пакети з харчами, звертав увагу поліції й ще один сусід. Окрім того, він повідомляв, що на ганку горіло світло,

хоч будинок виглядав покинутим, а більшість його вікон було забито дошками. Нарешті, сусід Ентоні Вестрі повідомив поліцію, що часто бачив, як маленька дівчинка виглядала з віконця на горищі в будинку Кастро. За його словами, Аріель Кастро водив її гуляти до парку, але робив це раненько, коли на вулиці було ще мало людей.

Утім, у свідченнях сусідів багато протиріч. Одні звертали увагу на незвичну активність у будинку, який вважався покинутим, як і багато інших у цьому бідному кварталі Клівленда. Інші, як, наприклад, Ремсі, кажуть, що регулярно спілкувалися з власником будинку, готували з ним барбекю, слухали музику, але нічого незвичайного не помічали. За даними прокуратури, будинок був під заставою й знаходився в дуже запущеному стані.

Аріель Кастро, як з'ясувалося, був добре відомий в цьому переважно пуерто-ріканському кварталі, оскільки грав на бас-гітарі в кількох музичних гуртах, які виконували латиноамериканську музику в довколишніх барах. Тіто Дегесус, дядько однієї з полонянок, також музикант, неодноразово бував у Кастро вдома, причому в той час, коли дівчата вже там

мешкали, але нічого підозрілого не помітив. Він згадав тільки, що в будинку було мало меблів, але багато музичних інструментів.

Син Аріеля Кастро Ентоні в 2004 році написав статтю, присвячену одній із пропалих дівчат. Нині він шокований тим, що ймовірно саме його батько викрав її. Ентоні сказав, що давно вже не спілкувався з батьком, але коли він відвідував його дім, там було багато зачинених на замки дверей. Під замком були також підвал, горище й гараж.

Щезнення Беррі й Дегесус свого часу широко висвітлювалося в ЗМІ, й мешканці Клівленда самостійно організовували операції з пошуку дівчат. І тільки у випадку з Найт ніякого розголосу не було, оскільки деякі з її рідні вважали, що вона просто втекла з дому.

Налякана тим, що тепер доведеться відповідати й платити фантастичні суми знайденим полонянкам, поліція стверджує, що до неї не надходило жодних офіційних заяв від сусідів, які бачили в дворі Кастро голих жінок і жінок у ланцюгах. Поліція знайшла у своїх паперах тільки два виклики за адресою, де нині знайшли полонянок: в 2000 році сам Аріель Кастро подзвонив

поліцейським і повідомив про бійку на вулиці, а в 2004 році поліція приходила до нього з претензією, чому він залишив без нагляду дитину в автобусі. Але тоді двері ніхто не відчинив, а ламати їх поліцейські не мали права.

Претензії до клівлендської поліції в зв'язку з кепським пошуком пропалих людей висувалися не вперше. Три з половиною роки тому в дворі одного з домів Клівленда було знайдено трупи 11 жінок, убитих маньяком Ентоні Селвелом. Його потім засудили до смертної кари, а рідні загиблих заявляли, що якби поліція адекватно реагувала на дзвінки сусідів, то вбивцю затримали б раніше, а жертв було б набагато менше.

У випадку з Кастро, однак, схоже, ніхто не збирався вбивати полонянок. Нині залишається незрозумілим, яким саме чином здійснювалися викрадення й чи застосовувалося насильство, в тому числі сексуальне, аби втримувати дівчат.

Один з працівників правоохоронних органів на умовах анонімності розповів журналістам про перші підсумки розслідування. За його словами, умови проживання в будинку Кастро були жахливі. У полонянок не було можливості втекти з дому, а спілкувалися вони лише між собою, с донькою Аманди та Аріелем Кастро. Беррі змогла, нарешті, вибратися з полону, скориставшись тим, що 6 травня Кастро не було вдома. Начальник поліції Клівленда Майкл Макгра повідомив, що викрадених тримали в полоні закутими на ланцюги. За словами Макгра, слідчі дійшли такого висновку після розмов зі звільненими жертвами. Сексуальних рабів лише двічі виводили у закритий задній двір будинку, й при цьому завжди тримали на прив'язі.

Поліція підозрює, що Аріель Кастро діяв у змові зі своїми братами. Усім їм вже пред'явлено обвинувачення.

Спеціальний агент ФБР Стівен Ентоні, який вийшов до журналістів відразу після визволення полонянок, заявив, що "ці три молоді жінки показали нам найкращий приклад того, як потрібно боротися за життя і виявляти стійкість. Зараз можна, нарешті, заліковувати рани". Він також закликав суд з усією суворістю покарати підозрюваних у їхньому викраденні. А хто покарає тих, хто не виконав своїх прямих службових обов'язків, проігнорував численні сигнали сусідів і дозволив маньяку та його братам десять років збиткуватися над нещасними дівчатами?

В АМЕРИЦІ

ДЖОН КЕРРІ
В МОСКВІ

Державний секретар США Джон Керрі протягом 7-8 травня побував з дводенним робочим візитом у Москві. У вівторок, 7 травня, він зустрівся з президентом Росії Володимиром Путіним. Держсекретар США подякував йому за допомогу російських спецслужб у розслідуванні вибухів на Бостонському марафоні, а також сказав, що в Сирії інтереси США й Росії збігаються: і Москві, і Вашингтону потрібна стабільність у регіоні.

«Я сподіваюся, у нас вийде просунути трохи далі і подивитися, чи можемо ми виробити спільний підхід», — сказав Керрі. Після зустрічі з Путіним Дж. Керрі провів переговори з російським міністром закордонних справ Сергієм Лавровим.

У Вашингтоні вважають цей візит важливим для розвитку двосторонніх відносин і можливого коригування позицій двох країн з низки міжнародних проблем. У Москві також високо оцінили візит держсекретаря США.

Під час переговорів, окрім Сирії, обговорювалися низка пи-

тань стосовно ситуації в Ірані, на Корейському півострові, в Афганістані, а також майбутній саміт «Великої вісімки».

Як відомо, Сполучені Штати й Росія розходяться у поглядах щодо врегулювання кризи в Сирії. Росія і Китай неодноразово використовували своє право вето в Раді Безпеки ООН, щоб заблокувати введення жорсткіших санкцій проти президента Сирії Башара аль-Асада. Нині ж, після візиту Дж. Керрі до Москви, США й Росія вперше продемонстрували спільність підходів до розв'язання сирійської проблеми.

КОНГРЕСМЕНИ ПРОВІДЯТЬ РОЗСЛІДУВАННЯ В СПРАВІ АТАКИ НА КОНСУЛЬСТВО США В БЕНГАЗІ

Три службовці Державного департаменту США дали в середу, 8 травня, свідчення перед комітетом Конгресу про торішню атаку на американське консульство в лівійському місті Бенгазі.

Одним із службовців, що дав свідчення перед Комітетом з нагляду та урядової реформи, був колишній заступник голови американської місії в Лівії Грегорі Гікс. Він сказав слідчим, що зали-

тав, чому до консульства в Бенгазі відразу не було надіслано американські військові сили, коли 11 вересня минулого року на нього здійснили атаку.

Республіканці Конгресу звинувачують адміністрацію Обами у навмисному введенні громадсь-

кості в оману щодо подробиць атаки. Більшість критики скерована проти колишнього державного секретаря США Гіллари Клінтон. Однак демократи кажуть, що розслідування політично вмотивоване і ставить на меті дискредитувати Г. Клінтон, яку називають президентським кандидатом на виборах 2016 року.

СКАНДАЛ У ВІЙСЬКОВО- ПОВІТРЯНИХ СИЛАХ США

Командування військово-повітряних сил США усунуло 8 травня від служби 17 офіцерів, відповідальних за пуски міжконтинентальних балістичних ракет (МБР), через незадовільні результати перевірки боєготовності.

Проведена в квітні цього року перевірка 91-го ракетного крила, розгорнутого на авіабазі «Майнот» у штаті Північна Дакота, показала повну неготовність військовиків у бойових умовах підготувати й провести пуски МБР типу «Мінітмен-3».

«Ми знаходимося в критичній ситуації», — повідомив за результатами перевірки командир підрозділу підполковник Джей Фолдс в електронному листі командуванню ВПС. В листі, зокрема, вказується, що в підрозділі панує атмосфера байдужості й кругової поруки, і що було

зафіксовано принаймні один випадок порушення правил безпеки під час обслуговування ракетного озброєння.

Для ВПС США випадок з усуненням від служби відразу 17 офіцерів є безпрецедентним за своєю масовістю.

Офіцери 91-го ракетного крила заступають на бойове чергування в спеціальних підземних бункерах й попарно протягом доби знаходяться в готовності за наказом Президента США завдати удару по цілі в будь-якій точці планети. Від організованості їхніх дій залежить можливість використання найнебезпечніших

для противника балістичних ракет наземного базування.

БАРАК ОБАМА ПООБІЦЯВ ПРОВЕСТИ ІМІГРАЦІЙНУ РЕФОРМУ

Президент США Барак Обама пообіцяв реформувати американську імміграційну систему, яка, за його словами, у наш час не віддзеркалює американських цінностей і є причиною того, що деякі люди «живуть у тіні».

Таку заяву він зробив 3 травня у зверненні до групи людей, переважно студентів, у Національному музеї антропології у столиці Мексики, де президент перебував з офіційним візитом. Обама також звернув увагу молодих людей, що є «мрія», яка допоможе накреслити майбутнє Мексики з

їхнім духом і бажанням змінити ситуацію на краще. Обама сказав також, що США і Мексика — це «два рівні партнери», додаючи, що «викривлення» в обох країнах створили непорозуміння, яке, на його думку, буде виправлено. Він додав, що «з'являється нова Мексика з міцним громадянським суспільством і політичними партіями, які рішуче змагаються, але передають владу одна одній мирним способом».

МАРК СЕНФОРД ПОВЕРТАЄТЬСЯ В ПОЛІТИКУ

Колишній губернатор Південної Кароліни Марк Сенфорд, чия кар'єра здавалася завершеною через подружню зраду, зумів 7 травня повернутися в політику — його було обрано на вакантне місце в Палаті представників американського Конгресу.

Сенфорд несподівано переміг на довиборах в Південній Кароліні Елізабет Колбер Буш, сестру відомого телевізійного сатирика Стівена Колбера. Після підрахунку 87% бюлетенів Сенфорд набрав 54% голосів. Його суперниця вже визнала поразку й привітала Сенфорда з перемогою.

Сенфорд, якому нині 53 роки, був губернатором Південної Кароліни в 2003-2011 роках. Він очолював асоціацію губернаторів-республіканців, і багато хто

вважав, що він буде кандидатом у президенти. Однак у січні 2009 року Сенфорд несподівано ще на тиждень, причому про його місцезнаходження не знали ані родина, ані влада штату. Невдовзі скандал у ЗМІ змусив політика признатися в тому, що він відвідував свою коханку в Аргентині. Сенфорд зміг допрацювати свій губернаторський термін до кінця, оскільки розпочата процедура імпічменту провалилася в законодавчих зборах штату, які обмежилися доганою губернатору. Нині він розлучився з попередньою дружиною й заручений зі своєю коханкою з Аргентини.

ЦВИНТАРІ ВІДМОВЛЯЮТЬСЯ ХОВАТИ ТАМЕРЛАНА ЦАРНАЄВА

Гаррі Джем, начальник поліції міста Вустер (штат Массачусетс), в похоронному бюро якого знаходиться тіло Тамерлана Царнаєва, закликав 8 травня владу країни якомога швидше знайти місце для поховання організатора бостонського теракту, від якого відмовляються всі цвинтарі. Виступити з таким проханням Джем змусило те, що охорона тіла Царнаєва обходиться поліції в 10 тисяч доларів щоденно. «Я на весь голос прошу тих, хто наділений відповідною владою, надати місце для поховання й зробити це якнайшвидше», — заявив поліцейський.

Надати місце для поховання Т. Царнаєва відмовилися вже цвинтарі штатів Массачусетс, Коннектикут і Нью-Джерсі. Мер Бостона також заявив, що терориста не поховать в його місті. Проти цього активно виступають й місцеві мешканці.

Мати вбитого при затриманні Т. Царнаєва просить відправити його тіло до Росії.

ПІД ВИГЛЯДОМ ДОПОМОГИ ЖЕРТВАМ ГОЛОКОСТУ ШАХРАЇ КРАЛИ МІЛЬЙОНИ

Семена Домніцера, голову нью-йоркського відділення організації Jewish Material Claims Against Germany, що займалася виплатами компенсацій уряду Німеччини євреям, які постраждали в роки Другої світової війни на окупованих територіях колишнього СРСР, визнано винним у шахрайстві в особливо великих розмірах. Про це повідомили в офісі прокуратури Південного округу Нью-Йорка.

Суд присяжних за чотири

тижні слухавь одноставно визнав його провину, як і ще двох працівників цієї організації — Люби Крамриш та Оксани Рамаліс. Інші 28 фігурантів гучної кримінальної справи ще раніше визнали свою провину.

Обвинувачені, які втягнули в свою схему іммігрантів з колишнього СРСР, самі не були жертвами Голокосту, однак змогли вкрати з фонду Claims Conference 57 мільйонів (!) доларів. «Німецькі компенсації» отримували, ділячись з керівництвом Jewish Material Claims Against Germany, десятки тих, хто народився після Другої світової війни, і навіть один євреєць.

Вирок С. Домніцера та його колишнім колегам буде оголошено 11 вересня. Усім трьом загрожує ув'язнення терміном до 40 років.

КАРТИНУ ФЕРНАНА ЛЕЖЕ, ЯКА НАЛЕЖАЛА МАДОННІ, ПРОДАЛИ ЗА 7,1 МІЛЬЙОНА ДОЛАРІВ

Картину французького художника Фернана Леже «Три жінки за червоним столом» (1921), яка належала співачці Мадонні, продали на торгах аукціонного дому Sotheby's за 7,1 мільйона доларів. За інформацією газети «Нью-Йорк Таймс», за картину Леже, яка до останнього часу прикрашала спальню в нью-йоркському помешканні Мадонни, боролися чотири покупця.

Виручені кошти співачка має намір витратити на потреби жіночої освіти в Пакистані та інших країнах.

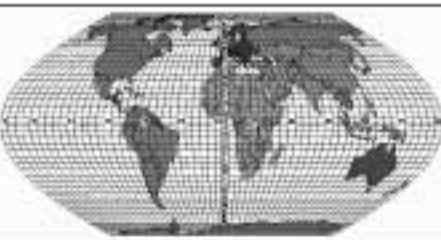
На торгах Sotheby's було продано й інші творіння відомих майстрів імпресіонізму та сучас-

ного мистецтва. Так, картина «Яблука» Поля Сезана дісталася новому власнику за 41,6 мільйона доларів. Вартість «Амазонки» Амедео Модільяні становила 25,9 мільйона доларів, а один з варіантів «Мислителя» Опюста Родена пішов за молотка за 15,3 мільйона доларів. Загальна виручка аукціонного дому з цих торгів становить 230 мільйонів доларів.

За повідомленнями світових та американських інформаційних агенцій

Міжнародна панорама

Путін звільнив "сірого кардинала Кремля"

Владислав Сурков був у кремлівських коридорах влади з 1999 року

Президент Росії Володимир Путін звільнив з посади віце-прем'єра — керівника апарату уряду Владислава Суркова. Указ, розміщений на сайті Кремля, називає мотивом відставки Суркова подану ним заяву про звільнення за власним бажанням. У коментарі газеті "Коммерсант" екс-віце-прем'єр повідомив, що передав президентові заяву про відставку ще 26 квітня. На запитання про причини відставки він відповів: "Я розповім про це пізніше, коли це буде доречніше". Обов'язки Суркова наразі покладено на віце-прем'єра Аркадія Дворковича.

За словами прес-секретаря Володимира Путіна Дмитра Пєскова, відставка Суркова пов'язана з невиконанням указів президента. 7 травня Володимир Путін розкритикував уряд за відсутність економічного зростання та запропонував запровадити персональну відповідальність членів уряду за виконання президентських указів. У відповідь Сурков назвав роботу міністрів "практично бездоганною".

Суркова називають одним з ідеологів створення правлячої партії Росії — "Єдиної Росії", а також творцем чинної системи влади в країні, яка отримала назву "керована демократія". Відставка Суркова відбулася на тлі його публічної перепалки з офіційним представником Слідчого комітету Росії (СКР) Володимиром Маркінін. 1 травня під час виступу у Лондонській школі економіки Сурков заявив, що фонд "Сколково", опікунську раду якого він очолював з 2010 року, є одним з найчистіших проектів з точки зору можливих зловживань. Він неохоче охарактеризував дії СКР, який розслідує корупційні скандали навколо "Сколково". Віце-прем'єр наголосив, що, роблячи гучні заяви на стадії розслідування, співробітники Слідчого комітету завдають "неоправдану репутаційну шкоду" "Сколково" в очах потенційних інвесторів.

Єлизавета II готується передати повноваження принцу Чарльзу

Вперше за 17 років принц Чарльз опинився серед присутніх на тронній промові королеви Великої Британії Єлизавети II на відкритті сесії британського парламенту. Британські ЗМІ стверджують, що це ще одне підтвердження наміру королеви передати повноваження Чарльзу.

"Чарльз не був присутній на такій церемонії з 1996 року. У середу він перебував у залі в супроводі дружини, герцогині Корнуольської Камілли. Тільки вчора Букінгемський палац заявив, що королева не відідає урядову зустріч Співдружності націй, яка відбудеться в листопаді на Шрі-Ланці, а замість неї туди вирушить Чарльз", — пише газета Mirror.

На думку газети, поява принца поруч з королевою вперше за 17 років свідчить про посилення його ролі при дворі і про більш активну участь у церемоніях і заходах королеви.

У своїй промові королева позначила пріоритети роботи уряду на найближчий рік. Вона також акцентувала увагу на тому, що влада Великої Британії проведе міграційну реформу, полегшивши процедуру депор-

Королева Великої Британії Єлизавета II зібралася на відпочинок

тації з країни іноземців та злочинців.

Як заявила в інтерв'ю телеканалу Sky News внучка королеви Зара Філіпс, ко-

ролівська сім'я вітає той факт, що Єлизавета II піклується про своє здоров'я і передає частину повноважень синові.

Трагедія в Бангладеш та її наслідки

Трагедія в столиці Бангладеш місті Дакка забрала більш як 800 людських життів

Остання трагедія, що сталася наприкінці квітня на швейній фабриці в столиці Бангладеш місті Дакка, внаслідок якої загинуло більш як 800 осіб, привернула загальну увагу до цієї галузі промисловості. Відразу після трагедії тисячі бангладешців виспали на вулиці для участі в демонстраціях протесту проти злочинної експлуатації людей і нехтування елементарними

правилами безпеки праці.

Обвалення Рана Плаза, 8-поверхової будівлі, в якій знаходилися п'ять фабрик з виробництва одягу, є не першим подібним випадком. У 2005 році схожа будівля обвалилася у тому самому місці, внаслідок чого загинули 64 особи. Власника фабрики заарештували, проте до в'язниці він так і не потрапив. З того часу відбувались пожежі

та інші інциденти на різних фабриках з виготовлення одягу, в результаті яких загинули сотні людей. Остання пожежа, в якій загинули понад 100 працівників, відбулась на фабриці в містечку Ашулія, що знаходиться неподалік Дакки, де розташовані сотні фабрик. В більшості випадків смертям можна було запобігти. Часто працівники не могли вийти з будівель через те, що виходи були завалені сировиною або готовою продукцією.

Велика кількість смертей і злочинна недбалість, яка їх спричинила — можливо, це буде вже занадто навіть для уряду Бангладеш, особливо у рік виборів, за перемогу в яких за кілька місяців будуть змагатися владна партія Ліга Авамі та опозиційна Націоналістична партія Бангладеш.

На текстильну промисловість Бангладеш вартості 20 мільярдів доларів припадає близько 80% експорту країни. Головне питання полягає в наступному: чи відреагують політичні партії на народний гнів і притягнуть власників фабрики і небезпечної будівлі до відповідальності за недбалість?

Чи після того, як чергова людська трагедія на швейній фабриці припаде пилем, все залишиться по-старому?

У Пакистані триває кривава передвиборча кампанія

У результаті атаки нападника-смертника в північно-західному районі Пакистану загинуло 7 травня щонайменше дев'ятеро людей і 35 отримали поранення. Це вже друга атака за два дні проти кандидатів ісламістської партії.

Поліція каже, що атака сталася в час, коли кортеж кандидата Асамблеї мусульманського духовенства в Пакистані (Джаміат Улема-і-ісламі) Саїда Джанана проїжджав біля базару в містечку Гангу. Невідомо, чи Джанан був поранений.

Хоча ніхто не взяв на себе відповідальності за атаку, пакистанське угруповання Талібан заявило, що воно відповідальне за атаку, здійснену днем раніше на іншого члена правої партії Муніра Оракзая. Оракзай отримав лише незначні поранення, але від вибуху загинуло щонайменше 23 осіб.

Більшість атак, пов'язаних з виборами, були скеровані проти світських партій Пакистану. З часу започаткування виборчої кампанії минулого місяця там загинуло понад 90 осіб. Талібан атакує членів Асамблеї мусульманського духовенства тому, що ця партія протягом короткого часу була в

Кривава передвиборча кампанія в Пакистані може завершитися новими жертвами

союзи з попереднім урядом Пакистану.

Вибори в Пакистані відбудуться в суботу, 11 травня. Вперше в історії країни один цивільний уряд може передати владу

іншому цивільному уряду.

Сторінку підготував
Хома Мусієнко

*To all our
families and friends here
at home and abroad,
Greetings and Best Wishes
for a healthy and blessed Easter
From the officers
and governors of
the
Ukrainian American
Bar Association*

*У ці Великодні
благословенні дні
найкращі привітання та
побажання
всім нашим приятелям
та друзям тут,
в Америці, й в Україні
від управи
Асоціації Українських
Правників Америки*

42-ий Відділ Організації
Оборони Чотирьох
Свобід України
на Лонг Айленді, Н.Й.

запрошує на

ВИСТАВУ

Української драматичної студії в Нью Йорку
Народного артиста України Івана Бернацького

«Пам матір добрую мою...»

присвячену 199-ій річниці
від дня народження
Тараса Шевченка

Неділя, 2 червня 2013 р.
1:00 год. по полудні

Парафіяльний центр
Української католицької церкви Св. Володимира
226 Uniondale Ave, Uniondale, N.Y. 11553

Перед виставою, об 11-ій ранку —
спільний сніданок

Після вистави — обід (шведський стіл)

Вступ: дорослі — \$20,
молодь (15-21-річні) — \$10,
діти (до 14 років) — безкоштовно

Спонсори вистави:

Українська федеральна кредитова
кооператива «Самопоміч» у Нью-Йорку

НАЦІОНАЛЬНА ТРИБУНА **NOVA ГАЗЕТА**

Українські острови

Ми їхали на Великдень до Української католицької церкви Святого архистратига Михаїла в Дженкінтауні, що на околиці Філадельфії, як до своєї доброї знайомої. Бо мали нагоду бути тут кілька років тому на Українському фестивалі, прикметному тим, що на ньому вперше в історії української Америки розігрувався в лотерею новітній «Мерседес».

Атмосфера, гостинність, велелюддя нас вразили тоді настільки, що, здавалося, знаємо людей, які гуртуються довкола церкви, дуже давно. Тоді отець Володимир Костюк, настоятель храму, налівокартома запросив нас прийти колись на Великдень, але не баритися, бо потрапити до храму буде нелегко, і ще за кілька миль до церковної брами ми зрозуміли чому.

Такого велелюдного Великодня, мабуть, немає більше ніде в Америці.

Цього року автомобілів було, напевне, всі дві тисячі - їх не зміг вмістити ані церковний паркувальний майданчик, ані майданчик сусідньої церкви, ані довколишні найближчі узбіччя. Тим паче не могла вмістити всіх прочан ошатна дерев'яна церква, яку архітектор задумав більшою, ніж тепер, але громада зблагала зменшити проєкт, бо не була впевнена у своєму майбутньому, тим паче ніхто навіть передбачити не міг, що невдовзі

ми, а їхня церква - дисиденткою. Вони - це ті, хто не захотів цуратися прабатьківських звичаїв, не хотів американізуватися - переходити на Григоріанський церковний календар і провадити Службу Божу англійською мовою. Церква Архистратига Михаїла до сьогодні залишається у Філадельфії єдиною українською католицькою церквою, яка живе за старим, традиційним українським церковним календарем. Бо зберегти українськість, вважають тут, це не тільки зберегти свою мову й пісню, а й насамперед віру й прадідівський звичай. Величне свято Воскресіння Господнього, як і Різдво, як і всі інші свята, українці всього світу мають святкувати разом з Україною, а не з чужинцями.

Новий храм почали будувати в 1989 році, а завершили в 1992-му. Освячував наріжний камінь Патріарх Йосиф Сліпий. Зберігся

Великоднє освячення пасок

ВЕЛИКДЕНЬ НА МИХАЙЛІВЦІ

Отець Володимир Костюк зі своїми помічниками

з'явиться нова імміграційна хвиля з України.

Уявіть собі церкву, довкола якої моляться не сотні, а кілька тисяч християн. Того недільного ранку вони прийшли цілими родинами, у вишиванках, із прикрашеними вишитими українськими візерівками серветками великодніми кошиками. А коли розпочалося освячення пасок, церковний майдан, напевне, площею не меншою гектара, по периметру вщерть заповнився празничним українським людом. Місцева філадельфійська телекомпанія, аби передати велич цього моменту, робила навіть зйомку з гелікоптера.

Колись тут був фермерський маєток. На місці поблизу храму стояла стайня, яку українці переобладнали на капличку й молилися в ній Всевишньому, щоб послав їм ласки й щедроти. Вони купили цю землю, як тут приказують, буквально за одну ніч, позичаючи гроші й віддаючи під заставу власні будинки, придбані важкою працею. Вони були інакшедумачи-

запис тієї урочистої події, під час якої Патріарх сказав: «Віро, що до цієї церкви горнутимуться люди, незабаром тут буятиме релігійне життя й пануватимуть велика віра, надія й любов». «Той відеозапис не можна дивитися й слухати без сліз», - згадує Ігор Жарий, тернополянин, випускник Чернівецького університету, якого доля привела до Америки. Свого часу він був головою парафіяльної ради, а тепер один з найактивніших парафіян. Приїхавши на початку 1990-х років до Америки, він не лише доробився до гідних статків, а й сповідує принцип, що потрібно не лише брати, а й віддавати, не лише користуватися благами, які створили наші попередники, а й примножувати їх.

Пророчими виявилися слова Патріарха стосовно «віри, надії й любові». Хоча так було не завжди. Не завжди тут панувала злагода й братська любов, далеко не всі священики могли знайти спільну мову зі своєю паствою та єпархією. Все змінилося з приходом у серпні

2006 року на парафію нового священика отця Володимира Костюка, для якого українська католицька церква Святого архистратига Михаїла стала першою парафією в Америці. Стихли чвари, до церкви потягнулися нові й нові віряни, парафіяльне життя стало насиченим і умиротвореним, і вже через два роки «михайлівці» почали розмірковувати про розширення свого осідку.

Під духовним керівництвом отця Володимира церква зуміла пригорнути людей, не ділячи їх ані на галичан і східняків, ані на хвилі, ані на стани. Глибоко символічно, що саме в церкві Святого Архистратига Михаїла є модерна дерев'яна ікона. На ній - Божі Мати пригортає знедолених, згорюваних іммігрантів. Її автор - Юрко Костів, новітній іммігрант Такої ікони, напевне, не побачиш у жодному храмі світу.

«Це єдина у Філадельфії церковна громада, яка зростає шаленими темпами», - зауважив наш старий знайомий нью-йоркець Микола Грицьков'ян, який переїхав до Філадельфії кілька років тому й тепер прийшов сюди з родинною святити писанки й паски.

«На все воля Божа!» - каже настоятель храму отець Володимир й розповідає нам про плани на майбутнє. Сьогодні «михайлівцям» тісно в старих межах і вони не просто мріють, а вже працюють над подальшою розбудовою Михайлівки. Зокрема, планують звести новий парафіяльний зал - двоповерхову сучасну будівлю, в якій розмістяться дитячий садок, школа, зали для занять музикою, хореографією, образотворчим мистецтвом, кухня, концертний зал... Щоб ще не одне десятиріччя лунали на пронизаний українським духом Михайлівці дитячий сміх, українська пісня, слово Боже й велеласе «Христос Воскрес! Воістину Воскрес!»

**Катерина Кіндрась,
Валентин Лабунський**

Дженкінтаун
(штат Пенсильванія)

Гарліки й гаївки

Summer 2013 Paid Internship

Приймаємо заявки на програму по стажуванні
для студентів на літо 2013-го року!

Ця десяти-тижнева програма розпочнеться 10 червня та закінчиться 16-го серпня. Стажисти мають змогу працювати в різних сферах нашої кредитної спілки: 6 тижнів в фінансовому, позичковому, ревізійному відділах та в відділі з маркетингу; а 4 тижні працюють з членами Ради Директорів, де можуть поглибити знання про повсякденну працю фахівців в різних сферах бізнесу.

Подавати заявки можуть студенти які закінчили школу та студенти університетів. Крайній термін подачі заяв – 18 травня, 2013. Просимо завітати на нашу веб сторінку www.ukrfcu.com або відвідати одну з наших філій щоб дізнатись більше про цю посаду та подати заявку.

Apply Today!

Application
deadline:
May 18th, 2013.

Main Office 1729 Cottman Avenue Philadelphia, PA 19111 Tel: (215) 725-4430	Somerton Branch 14425 Bustleton Avenue Philadelphia, PA 19136 Tel: (267) 351-4021	UECC Branch 700 Cedar Road Jenkintown, PA 19046 Tel: (267) 627-5317	Trenton, NJ Branch 477 Jeremiah Avenue Trenton, NJ 08610 Tel: (609) 595-0802	24th Street Branch 2307 Brown Street Philadelphia, PA 19130 Tel: (215) 232-3993
--	---	---	--	---

**SELF RELIANCE (NJ)
FEDERAL CREDIT UNION**

САМОПОМІЧ (Н.Д.Ж.) Федеральна Кредитна Спілка

PRINCIPAL OFFICE
851 ALLWOOD ROAD
Clifton, NJ 07012
(973) 471-0700

BOTANY VILLAGE OFFICE
237 DAYTON AVE.
CLIFTON, NJ 07011
(973) 772-0620

Toll Free:
1-888-BANK UKE
www.bankuke.com

**Business
Loans from
4.5%
APR***

Please contact our loan department
973-471-0700, ext.17

* Rates are effective April 25, 2013 and are subject to change without notice.

Федеральна Кредитова Кооператива СУМА

*Це найкраще місце для
збереження ваших ощадностей!*

Інтернет: www.sumafcu.org

**Прийшла весна! Не пропустіть
найкращий час інвестувати гроші!**

Ціни на нерухомість поки-що низькі. І наші відсотки також!
Криза минає. Купуйте нерухомість тепер, бо коли ціни зростуть,
заробите на різниці!

При 20% першому внеску
(Для вперше купуючих житло перший внесок становить 10%):

Незмінні ставки: на 10 років – **2.75%**; 15 років – **3.00%**; 30 років – **4.00%**

Плаваючі ставки: на 30 років з періодом 3 роки – **2.50%**; 5 р. – **2.75%**;

7 р. – **3.25%**

Головне Бюро

125 Corporate Blvd
Yonkers, New York 10701
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-220-4090
1-888-644-SUMA

E-mail: memberservice@sumafcu.org

Філія в Йонкерсі

301 Palisade Ave
Yonkers, NY 10703
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-965-1936

E-mail: palisade@sumafcu.org

Філія в Спрінг' Велі

16 Twin Ave
Spring Valley, NY 10977
Tel: 845-356-0087
Fax: 845-356-5335

E-mail: springvalley@sumafcu.org

Філія в Стамфордї

39 Clovelly Road
Stamford, CT 06902
Tel: 203-969-0498
Fax: 203-316-8246

E-mail: stamford@sumafcu.org

Філія в Нью-Гейвен

555 George St.
New Haven, CT 06511
Tel: 203-785-8805
Fax: 203-785-8677

E-mail: newhaven@sumafcu.org

Your savings federally insured by at least \$250,000
and backed by the full faith and credit of the United States Government

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

У громаді

7-го травня в Українському Інституті Америки відбулася зустріч міністра закордонних справ України Леоніда Кожара з лідерами української громади в Америці.

Одне з найактуальніших питань, яке представники української громади поставили главі зовнішньополітичного відомства України, - це фінансування спорудження пам'ятника жертвам Голодомору у Вашингтоні, яке з незрозумілих причин призупинено. У відповідь Леонід Кожара запевнив присутніх, що Віктор Янукович тримає цю проблему під особистим контролем й всі зобов'язання буде виконано, як і було обіцяно.

Під час зустрічі міністр поінформував представників української громади про хід внутрішніх системних реформ, які проводяться українською владою, а також про пріоритети

Міністр закордонних справ України Леонід Кожара (четвертий праворуч) під час зустрічі з представниками української громади США

ЛЕОНІД КОЖАРА ЗУСТРІВСЯ З УКРАЇНСЬКОЮ ГРОМАДОЮ

зовнішньої політики України та розвитку стратегічного партнерства зі Сполученими Штатами

Америку. Наголосивши на важливості продовження відкритого та конструктивного діалогу між гро-

мадою та представниками української влади, Леонід Кожара висловив вдячність українській

громаді США за її внесок у розвиток двосторонніх українсько-американських відносин та роль в утвердженні державності України.

Того ж дня глава українського зовнішньополітичного відомства в приміщенні Генерального консульства України в Нью-Йорку зустрівся з українськими дітьми, всиновленими американськими сім'ями, та їхніми прийомними американськими родинами. Леонід Кожара розповів присутнім про політику України щодо міжнародного всиновлення, наголосивши на важливості забезпечення захисту прав дитини, а також вчасного отримання від батьків інформації про стан здоров'я та умови проживання всиновлених українських дітей.

Зустріч проходила у теплій, дружній атмосфері. На прощання діти отримали на згадку сувеніри з України й запустили в небо повітряні кульки кольорів українського прапора.

Прес-служба посольства України в США

АМЕРИКАНСЬКА ПЕНСІЯ В УКРАЇНІ

Мірослава Роздольська з генеральним консулом України в Нью-Йорку Ігорем Сибігою

Під час зустрічі з генеральним консулом України в Нью-Йорку Ігорем Сибігою, яка відбулася 29 квітня, голова Координаційної ради Всеамериканського громадського об'єднання «Нова українська хвиля» Мірослава Роздольська передала проект міждержавної угоди про отримання американської пенсії в Україні американськими та українськими громадянами.

Документ підготовлений комісією з питань соціального захисту «Нової української хвилі», яку очолює Надія Петрик. Така угода дала б можливість українцям, які повертаються на Батьківщину, чи то американцям, які здійснюють бізнес в Україні, без перешкод отримувати свою пенсію та уникнути подвійного оподаткування.

Обговорено також питання про внесення змін, які стосуються консульського обліку, продовження та видачі паспортів громадянам України та пропозиції до законопроекту про трудову еміграцію в частині безмитного ввезення майна та автотранспортних засобів у разі повернення на Батьківщину.

Мірослава Роздольська наголосила також на важливості спрощення реєстру виборців, незалежно від того знаходяться вони на консульському обліку чи ні та забезпечення права голосу кожному громадянину України незалежно від його статусу перебування в США. У свою чергу, генеральний консул України в Нью-Йорку І.Сибіга запевнив у зацікавленні розвитку співпраці з громадськими організаціями та лобіюванні поданих пропозицій, зокрема, стосовно пенсійної угоди.

Прес-служба «Нової української хвилі»

СИНЬО-ЖОВТІ БАРВИ НА КАПІТОЛІЙСЬКОМУ ПАГОРБІ

17-18 квітня близько двох десятків членів нашої громади взяли участь в «Українських днях» на Капітолійському пагорбі у Вашингтоні, які традиційно організовує Українська національна інформаційна служба (УНІС).

Програма розпочалася із зустрічі в Американській Раді із зовнішньої політики

(АРЗП), під час якої сьогоднішню ситуацію в Україні обговорили Ілан Берман - віце-президент АРЗП, Бакстер Гант - директор відділу у справах України, Молдови та Білорусі Державного департаменту США, Володимир В'ятрович - викладач

Києво-Могилянської академії та Михайло Савків - директор УНІС.

Учасники «Українських днів» зустрілися також з конгресменами.

Михайло Савків вручив нагороду «Приятель УНІС» Орестові Дейчаківському, давньому співробітнику Комісії з безпеки і співробітництва в Європі та другові

українсько-американської громади, який шанобливо подякував усім присутнім, відзначивши досягнення української громади в її боротьбі за здобуття і зміцнення незалежності України.

Українська національна інформаційна служба

Михайло Савків вручає Оресту Дейчаківському почесну відзнаку «Приятель УНІС»

ЩИРА ПОДЯКА Й НИЗЬКИЙ УКЛІН

Марія та Юліан Бачинські

«Нову газету» часто запитують, як ви виживаєте в нинішніх умовах, коли ціни на друкарські послуги постійно зростають, а рекламних надходжень, які дають основний прибуток газеті, стає дедалі менше. Настав час дати відповідь

на це запитання - ми виживаємо завдяки нашим спонсорам і приятелям газети, яких стає дедалі більше. Саме вони не дають нам потонути, допомагаючи не тільки словом і доброю порадою, а й коштами.

Таких жертводавців багато, але виділяється серед них подружжя Марії та Юліана Бачинських, відомих у нашій громаді й далеко за її межами. Це люди великого серця й чистої душі, які скромно, не афішуючи своїх вчинків, допомагають сиротам України, українським церквам, здібній і талановитій молоді. Саме вони вже не перший рік допомагають і нашому тижневику.

В дні світлого свята Воскресіння Господнього ми отримали багато листів від наших читачів і приятелів газети. Й в більшості з них - пожертви на пресовий фонд «Нової газети». Вже традиційно не забуло про нас у ці благословенні дні й подружжя Бачинських.

Ми щиро дякуємо всім, хто підтримує нас у нашій нелегкій праці, а особлива наша вдячність Марії та Юліану Бачинських. Нехай Бог рясно обдарує вас своїми ласками й щедротами за те добро, яке ви несете людям, й за ту допомогу, яку дістаємо від вас ми. Це спонукає нас працювати ще краще, дарувати громаді справді професійну газету, яку не соромно показати найприскіпливішим фахівцям газетної справи.

Щира подяка вам, дорогі наші читачі, приятелі, рекламодавці, спонсори. Щира подяка й низький уклін вам, дороге панство Бачинських. Будемо й далі разом. Разом ми переможемо!

Редакція «Нової газети»

Церква в особах

З особливою присміткою хотів би привітати отця Івана Музичку з його патріаршим віком - як виняткового робітника у Божому винограднику і одного з найближчого оточення Патріарха Йосифа.

Хоча багаті роки отця Івана (90-ліття) - це тільки особлива нагода розказати, наголосити й підкреслити його маловідому, незрівнянно велику працю, яку він довершив для розвитку й росту Української католицької церкви. Спершу у Великій Британії, а згодом у Римі, будучи одним з членів Львівського Крило-су.

Звичайно, і я грішний, бо мені належало як колишньому редакторові журналу "Патріархат" привітати отця Івана з ювілеєм і сказати щире «дякую» за довголітню співпрацю. Це були довгі, довгі роки, справді, нелегкої й водночас вкрай потрібної вагомості співпраці. Отець Іван у ті часи своїми глибоко адулмливими статтями допоміг журналу "Патріархат" стати твердо на ноги - здобувати право громадянства й утверджувати динамічну ідею Блаженнішого Йосифа, кардинала Сліпого, про піднесення помісної Української католицької церкви до гідності патріархату.

До речі, варто нагадати, що в той час, словосполучення «патріархат УКЦ» у римських колах та й серед наших владик, і не тільки, вважалося майже анафемою. Правда, сьогодні про це, себто про патріархат УКЦ, навіть у ватиканських колах вже можна не тільки говорити, але й дискутувати. Це сприймається спокійно, без зайвих гримас.

Отже, передовсім, слід для уявного портрета ювіляра о. мітрата д-ра Івана Музички навести кілька біографічних даних. Він прийшов у цей світ 15 листопада 1921 року в селі Пукові, колишнього Рогатинського повіту, що на Івано-Франківщині (тоді Станіславщині), в убогій селянській родині. У родині Музичків виросло чотири сини й одна донька. Іван був найстаршим. Батьки дали дітям глибоке родинне і релігійне виховання. Далі життя проходило за батьківськими молитвами і Божим благословенням. Батько Івана - колишній український січовий стрілець (УСС). Три сини пішли слідами батька, ставши воюками Української дивізії «Галичина», щоб здобути військові знання та вишкіл. Один з них, Василь, загинув у бою під Бродами.

Народну освіту Іван завершив у рідному селі. Крім батьківської хати й школи, на світоглядне формування Івана мали вагомий вплив проповіді о. пароха Василя Солов'я. Іван товаришував з синами пароха, що не залишилось без впливу. Ще з дитячих років він мріяв стати священиком. Уже в дитячих забавах, будучи 5-6-літнім хлопцем, Іван вдягав на себе мамин фартур, як фелон, і відправляв похорон забитим горобчиком, чи киці, граючи роль священика. До речі, з біографії Папи Івана-Павла II пригадується такий самий

епізод, коли він, будучи юнаком, одягав мамину сукню й діяв, як священник (ксьондз).

У юнакому віці Іван кожної неділі з молитовником у руці, який йому купив батько, був у церкві і в окремому гурті співав зі своїми однолітками. Товариші все питали Івана, скільки ще сторінок залишилось до кінця Служби, й похитували головами, коли їм здавалося, що ще багато. Уже в тому віці Іван був заангажований у релігійні питання і знав мелодії тропарів, що послужило приводом для його товаришів прозивати Івана з польської «егомосьцьом», себто священиком.

Згідно з розповіддю о. Івана, будучи ще в народній школі, він висловив батькові своє бажання бути священиком. Батько не заперечив, але сказав, що для цього треба вчитись у гімназії, а це чимало коштує.

Іван належав до здібних учнів і мав музичний хист. Все це разом проклало йому шлях. При допомозі спочатку стипендії Ко-

о. мітрат д-р Іван Музичка

ПАТРІАРШІЙ ЮВІЛЕЙ

Штрихи до портрета отця Івана Музички

оперативні Центросоюзу, а згодом стипендії Івана Тиктора, він вступив на навчання до гімназії «Рідна школа» в Рогатині. Середню освіту завершив у 1941 році радянською десятирічкою.

Іван Музичка належав до генерації, яка виростала, світоглядно виховувалась і формувалась після програних українських визвольних змагань, на основі домінуючого інтегрального донцовського націоналізму, перебравши естафету боротьби за українську незалежність. У той час у Західній Європі народжувались і поширювались фашизм, націоналізм, націонал-соціалізм, соціалізм, комунізм та інші «ізми». В ті роки почала діяти Українська Військова Організація (УВО), але для молоді найбільш привабливим був націоналізм, себто Організація Українських Націоналістів (ОУН). І Музичка був одним з активних її членів, з часів першої совєтської окупації 1939-1941 років. Восени 1941 року його «революційна» участь в ОУН, яка розкололась на ворожі дві частини (і в тому поділі він не хотів брати участь), закінчилась розчаруванням.

За намовою, допомогою і відповідним супровідним листом о. пароха В. Солов'я, І. Музичка вирішив вступити до Львівської духовної семінарії, яка щойно відкрилася. Побатьківськи прийняв його князь нашої Церкви Митрополит Андрей і сказав йому в цій справі звернутись до о. ректора Йосифа Сліпого. Тут була інша розмова. Отець ректор Йосиф пере-

глянув приписані документи і сказав, що для того ще треба привезти міхи борошна, бараболі, круп, товщу і т.д. Така в той час була оплата. На жаль, з «міхами» не вийшло, бо батьки не були спроможні, й Іван Музичка повернувся з жалем і розчаруванням до рідного Пукова.

Після короткого вчительського курсу І. Музичка став учителем початкової школи в своєму селі, а через короткий проміжок часу перейшов до «школи вправ» при учительській семінарії в будинку гімназії в Рогатині, якою керував відомий педагог Кость Кисілевський. Школа потребувала вчителя теорії музики, гри на скрипці й диригента хору. Ця позиція й дісталась І. Музичці.

Навесні 1943 року німці несподівано погодилися створити дивізію «Галичина». Її ентузіастом у Рогатині був професор Микола Угрин-Безгрішний, колишній січовий стрілець. У дивізії «Галичина» Безгрішний бачив чергову військову формування, колишніх УСС-ів, але німцям не про те йшлося. Угрин, як поет, написав «Марш дивізії» й доручив І. Музичці покласти його на музику. Невдовзі Музичка під впливом Угриня став воюком УД «Галичина», пройшовши восени 1943 року у Гайделегрі рекрутський вишкіл і діставши призначення до дивізійної оркестри. Але через проблеми зі здоров'ям і недомагання він мусів покинути оркестру. В Нойгамері Музичка пройшов санітарний вишкіл і був призначений до санітарної сотні

і української дивізійної лікарні, що знаходилась біля міста Жиліна, що в Словаччині, директором якої був німець д-р Фрог. Його військова кар'єра закінчилась у англійському полоні в Італії - в Римі.

У той непроглядний час, коли ніхто не знав, що принесе наступний день, завдяки старанням Апостольського візитатора владики Івана Бучка Українську дивізію було врятовано від примусової репатріації на «родину». Українські отці з Риму відвідали українських полонених у Римі. Тоді блиснула іскорка надії, що може здійснитись сокровенна мрія про духовну семінарію в Римі. Так і сталося. У листопаді 1945 року 27 полонених, зголошених на студії богослов'я, було звільнено з полону й англійські вояки своїми автівками перевезли їх до Української колегії Св. Йосафата в Римі.

Так непомітно мрія, щире бажання Івана Музички бути священиком стали дійсністю. Завершивши студії богослов'я докторатом, Іван Музичка в травні 1951 року був рукоположений владикою Іваном Бучком на богослужителя. Це була найбільша радість - воскресіння в його житті. Тоді ж остаточно прийшло розуміння, що священик - це не професія, а сумлінне служіння в Господньому винограднику, віддаючи свої послуги повіреним пастві для її спасіння. Це є ця Божя глибина, широта і безкінечність у людському бутті. Так і не інакше сприймав, сприймає і в такому дусі діє о. д-р Іван Музичка.

Восени 1953 року о. Іван одержав призначення на душпастирську працю в Англії. На цьому становищі о. Іван з особливою відданістю й посвятою священнодіяв до 1975 року.

9 лютого 1963 року Митрополит Києво-Галицький Блаженніший Йосиф вийшов з радянських таборів на волю й з'явився в центрі християнства, вічному місті Римі, відкривши нову сторінку в історії Української католицької церкви. Блаженніший Йосиф скористався соборовою постановою про створення нових патріархатів для східних Церков і в своїй знаменитій промові на форумі II Вселенського Ватиканського Собору висунув прохання, щоб УКЦерква, яка є однією з найбільших східних Церков, піднести до гідності патріархату. Отець Іван Музичка, який вже був пов'язаний з Блаженнішим Йосифом і працював в Українському католицькому університеті, підтримав цю ідею.

Блаженніший Йосиф, беручи о. Івана на працю до Риму, добре знав його знання і можливості. Але о. Іван підкреслює, що для праці в Римі не був готовий. Переконано вірю, що це говорить його скромність і не більше. На мою думку, побут о. Івана в Римі, при його кмітливості, працьовитості, поглиблених знаннях під різними, не тільки богословськими, але й соціально-культурними та політичними аспектами.

Отець Іван належить до виняткових священиків. Він має глибокі знання не тільки в богослов'ї, але й у загально-глобальному, в тому числі й українському культурно-політичному та науковому житті. Отець Іван Музичка - багатогранна особистість: дбайливий, аж до військового штабу, організований і вимогливий священик, перший парох церкви св. Сергія і Ваху в Римі, проректор УКУ ім. Пали са. Клімента в Римі, ректор Колегії св. Софії, глибоко вдумливий, добрий проповідник, успішний педагог, організатор наукових конференцій, доповідей, ювілеїв, блискучий публіцист, есеїст, редактор-упорядник праць УКУ «Творів Патріарха і Кардинала Йосифа», монографій (Володимир Гоцький, Богдан Лончина й інші), чутливий музикант і диригент... Його внесок у розвиток патріаршого осередку в Римі надзвичайно великий.

За радянщини, на його глибоко вдумливі проповіді (та ще о. д-ра Івана Гриньоха), траслювані Радіо Ватикану, гостро реагували кремлівські опричники, і, зокрема, відомий кагебістський борзописець майор Гальський.

Ще один вагомий штрих слід додати до портрета о. Івана, а саме: серед кандидатів Патріарха Йосифа на владик для України було чотири особи: о. Степан Чміль, о. д-р Іван Хома, о. д-р Любомир Гузар і о. д-р Іван Музичка. Останній, о. І. Музичка, відмовився, а трьох перших були таємно, без відома Апостольської столиці, висвячено Патріархом Йосифом.

Отже, многая літа, отче!

Микола Галів

St. Thomas Sunday

Провідна Неділя

Єпископат та Консисторія Української Православної Церкви в США
запрошують всіх Христолюбивих вірних, зокрема нашу молодь,
взяти активну участь в ПРОЩІ ПРОВІДНОЇ НЕДІЛІ 2013 року.

Прийдіть розділити світло, радість і благовість ВОСКРЕСЛОГО ХРИСТА!

Світла субота: 11 травня 2013

10:00 год. ранку Літургія в церкві-пам'ятнику св. Андрія

6:00 год. вечора Вечірня і сповідь у каплиці семінарії

Неділя: 12 травня 2013

9:30 год. р. Божественна Літургія, очолена Високопреосвященнішим Митрополитом Антонієм та Єпископом Данилом у співслужінні місцевого та приїжджого духовенства.

11:30 год. р. Після Літургії відбудеться похід до хреста-пам'ятника і Панахида за спокій душ слуг Божих: св. п. Патріарха Мстислава, Митрополита Іоана, Митрополита Константина та всіх спочилих єпископів, священників і вірних УПЦеркви, а також за спокій душ жертв геноцидного голодомору 1932-33 р.р., Чорнобильської трагедії, всіх тих, що життя своє поклали в боротьбі за волю й незалежність України і США, за жертви терористичного нападу на США 11 вересня 2001р. та всіх загиблих воїнів.

Додаткові події:

Суб. і нед. після обіду: Українська кухня та сувеніри

Суб. і нед. після обіду: Молодіжна активність

Суб. 15:00: Пікнік при семінарії Святої Софії

Нед. 13:30: Закладання першої цеглини пам'ятника Українсько-американських ветеранів

ЗАГАЛЬНІ ПРАВИЛА

Консисторія повідомляє, що паркування авт в суботу 11 травня та неділю 12 травня 2013 року буде тільки на площі Консисторії при 135 Davidson Ave. Для транспортування бажаючих поміж паркувальною площею і церквою-пам'ятником/цвинтарем щоп'ягодини ходитимуть спеціальні авт (Consistory vans). Паркування авт біля церкви-пам'ятника і на цвинтарі суворо заборонене!

Виставки і продаж різноманітних товарів відбуватимуться в суботу і неділю від 12 год. до 6 год. вечора в головному залі Культурного центру, за попередньо отриманими від Консисторії дозволами. Ті, хто будуть перебувати торгувати без дозволу, будуть позбавлені права торгівлі. Продаж товарів не дозволяється проводити під час Св. Літургії та Панахиди.

Собор Єпископів УПЦ в США, духовенство та Відділ служби молоді закликає дітей і молодь нашої Митрополії збагатити цього року своє життя участю, разом з членами своєї родини, у різних Богослужіннях, особливо в Таїнствах св. Сповіді і св. Причастя. Молодіжна участь, запланована на неділю, підкреслюватиме співвідносини, засновані на нашому відношенні до Христа.

Приватні Панахиди можна служити тільки після закінчення загальної Панахиди біля центрального хреста.

УВАГА! На протязі СВІТЛОГО ТИЖНЯ від понеділка до п'ятниці включно ВІДПРАВЛЯТИ ПАНАХИДИ НА ЦВИНТАРІ НЕ ДОЗВОЛЕНО. Ці дні зарезервовано на впорядкування могилок до Проводів.

Нехай душі наших улюблених зі святыми спочивають, а пам'ять про них буде з роду в рід!

ЕКОНОМТЕ ГРОШІ:

60th Anniversary
Celebration

Переведіть баланс з Ваших кредитних карток з вищими відсотками на кредитну картку Visa® під 4.90% APR* на 12 місяців без додаткових оплат.

4.90%

Promotional
APR* on
balance transfers
for 12 months

AFTER THAT
a variable purchase
APR* of

as
low
as
to

9.75%
12.75%

No balance transfer fees *Annual Percentage Rate. Effective 1/15/13 to 7/15/13

APR річна процентна ставка. Пропозиція поширюється тільки на переведення балансу. Пропозиція діє з 1/15/2013 по 7/15/2013. 4.90% Promotional APR діє протягом 12 місяців, після чого змінює процентна ставка від 9.75% до 12.75% буде застосована до невиплаченого балансу. Право членства вимагається.

UKRAINIAN FEDERAL CREDIT UNION

УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТНА СПІЛКА

824 EAST RIDGE RD., ROCHESTER, NY 14621 | 585.544.9518 | FAX 585.338.2980

ALBANY NY
518.266.0791

SYRACUSE NY
315.471.4074

BUFFALO NY
716.847.6655

BOSTON MA
781.493.6733

SACRAMENTO CA
916.721.1188

PORTLAND OR
503.774.1444

www.rufcu.org
877.968.7828

Federally insured by NCUA
EQUAL HOUSING LENDER

Дзеркало

ПАМ'ЯТЬ

Хай буде легко.
Дотиком пера.
Хай буде вічно.
Спомином пресвітлим.
Цей білий світ — березова кора,
по чорних днях
побілена десь звідтам.
Хай не розбудить
смутку телефон.
Нехай печаль
не зрушиться листами.
Хай буде легко.
Наче тільки сон,
що ледь торкнувся
пам'яті вустами.

Ліна Костенко

ВІД ШТАТУ ДО ШТАТУ

Увесни є один суттєвий недолік — вона надто швидко минає. Особливо ж, весна нью-йоркська: не встигнеш зняти пальто, як наступного дня вже треба вдягати шорти, зранку ще милувався цвітом магнолії, а на ранок, немов із заздрощів, вітер обтрусив красуню й цвіт доживає прив'язим килимом під ногами останні дні.

Отож, отримавши запрошення відвідати на Великодні дні філадельфійську Михайлівку, вирішили дорогою зазирнути в знамениті «Сади Дюпона», що за 150 миль від Нью-Йорка, в містечку Kennett Square, менш як годину їзди від Філадельфії.

Утім, готуючись до поїздки, пробуючи насамперед довідатися, що ж там у цю пору цвіте, як не шукали, такої назви DuPont Gardens не знайшли ніде. Та й не дивно. Бо це метафора, якою цю унікальну оазу Божої й рукотворної краси винагородили новітні іммігранти зі Східної Європи. Попри те, що так поетичніше, мелодійніше, загадковіше, в усіх довідниках та путівниках світу «Сади Дюпона» називаються Longwood Gardens, тобто «Садами Лонгвуд».

У XVIII столітті ця територія належала сім'ї тутешніх багатіїв Пірсів, які вирощували на ній «колекційний ліс» з різних порід дерев. До 1850 року брати Джошуа й Семюель зуміли створити один з найкращих і найбагатших дендропарків країни, відомий як Парк Пірсів. Але надходила зловісна епоха споживацтва, витісняючи дедалі більше романтизм й сентименти. Злочинне гасло головного сталінського садівника Мічуріна «Не треба чекати милостей від природи, взяти їх у неї — наше завдання...» було актуальним і в Америці. Розпочалася, з дозволу сказати, «мода» на вирубування лісів й перетворення їх на будівельні матеріали. Щоб врятувати унікальний дендропарк, П'єр Дюпон, великий шанувальник природи, викупив всю територію, яка становила 480 гектарів. Багато хто вважає, що саме звідси й походить назва «Лонгвуд». І помиляється. Тому що «Longwood» у даному разі означає зовсім не «протяжний ліс», а «довгомірний сортимент» — специфічний термін зі сфери деревообробної промисловості.

Прадід Дюпона емігрував до Америки в 1800 році з Франції і став засновником всесвітньо відомої хімічної корпорації Du Pont de Nemours, яка спеціалізувалася спочатку на виробництві порошку, потім фармакології й машинобудуванні, приватизувавши мало не половину штату

Делавер. Історія цього зеленого, умировотвореного сьогодні штату нерозривно пов'язана з сімейством Дюпонів. Тут, у містечку Вінтертур, в маєтку Генрі Дюпона в 1951 році вони заснували музей-садибу Winterthur Museum and Country Estate, де на 979 акрах землі розкинувся сад і замок зі 175 кімнатами, в яких було виставлено 85 тисяч експонатів, насамперед колекцію картин європейських, південно- та північноамериканських митців 1640-1860-х років, антикварні меблі, килими, посуд та ін. Однак, попри такі розкіш й розмах, Дюпони до сьогодні вважаються одним з найзакритіших родів Америки й услід за ними, подібно до роду Кеннеді, вже понад століття тягнеться шлейф «проклятого клану», який покоління за поколінням приречений розплачуватися за гріхи своїх попередників. Але сьогодні мова не про це.

Квітень і травень у садах Дюпона — пора цвітіння тюльпанів

САДИ ДЮПОНА

Наша довідка: Longwood Gardens — ботанічний сад у містечку Kennett Square неподалік Філадельфії (штат Пенсильванія), колишній маєток знаменитого мільярда П'єра Дюпона, відомий також як «Сади Дюпона». Один з найбільших в США та світі ботанічних садів: 20 «зимових» (закритих) і 20 літніх (відкритих) тематичних «садів», зокрема, Silver Garden, Acacia Passage, Orchid House, Cascade Garden, Palm House, Mediterranean Garden, Tropical Terrace, Water Garden та ін. Загальна площа — 1077 акрів, на якій росте 11 тисяч видів рослин. Окраса Longwood Gardens — світло-музичні фонтани, які кілька разів на рік демонструють унікальні дійства феєрверків і «танцюючої» води й приваблюють туристів з усього світу. Нинішнього року видовища відбуватимуться 25 травня, 3 та 20 липня, 17 та 31 серпня й 14 вересня.

Гордість саду — Longwood орган, що складається з 10 тисяч труб.

Щороку в Longwood Gardens проводиться понад 800 концертів та виставок, які відвідують понад мільйон любителів природи й краси з усіх штатів США та кінців світу. На утримання ботанічного саду щороку витрачається 40 мільйонів доларів, більшість з яких надходить від фундації Дюпонів.

Кілька разів на рік у Longwood Gardens влаштовують незабутні феєричні видовища за участю «танцюючої води», музики та світла

У П'єра було 9 братів і сестер. Батько помер рано й старший син взяв на себе турботу про сім'ю. У 1890 році він закінчив престижний Massachusetts Institute of Technology, працював на батьківському заводі, розробляючи особливий склад порохової пудри. У 1920 році П'єр

став президентом компанії «Дженерал Моторс». Однак його інтереси цим не обмежувалися. Одружився пізно, коли вросли його брати й сестри, але на жінці, яку кохав. Цікавився філософією й ботанікою, архітектурою та мистецтвом. Тому такий сентимент до

Longwood Gardens цілком зрозумілий. Придбавши в 1906 році Парк Пірсів за 15,5 тисяч доларів, сім'я Дюпонів поселилася в ньому й відразу ж зайнялася реконструкцією на європейський манер.

Найперше побудували відкритий театр — зменшену копію

італійського Villa Gori, створили взаємопов'язану систему фонтанів, яка до сьогодні вважається шедевром паркового мистецтва. «Танцюючі фонтани» сьогодні збирають тисячі зачарованих глядачів, а в першій половині минулого століття це було чимось сюрреальним, фантастичним. Невеличкі «концерти» бувають тут майже щодня, але п'ять разів на рік проводяться грандіозні «Театралізовані дійства феєрверків і фонтанів», квитки на які потрібно купувати за кілька місяців наперед.

Цьогорічна прем'єра відбудеться 25 травня. Ми стояли, немов зачаровані, споглядаючи фонтанну симфонію, пробуючи подумки уявити цю грандіозну виставу води, музики й світла. Глядачів — тисячі тисяч. Вони приходять сюди зі своїми розкладними стільчиками і килимками за кілька годин до вистави й терпляче чекають початку дійства, яке розпочинається, як тільки на землю спадає ніч. А потім зачаровано, мов діти, спостерігають синхронне хореографічне дійство води, світла й звуку. Фонтани «танцюють» під найрізноманітнішими ритми — від симфонії до мелодій з кінофільмів Superman чи Star Trek. Головний фонтан «вистрілює» у небо струменем до 40 метрів. До симфонії звуків до-

Зелені скульптури «Фігурного саду»

Дзвонарська вежа, з музикою органу якої конкурує безупинна мелодія водоспаду

Сади Дюпона – популярне місце для проведення весіль, балів, корпоративних вечірок та інших урочистостей

Розкішний лотос «Вікторія-регія» – родич нашої купальниці

дається симфонія барв. І небо над Дюпонівськими садами від такої феєрії перетворюється на дивовижний Едем. Побачити й пережити це диво приходять до півмільйона відвідувачів.

Якщо буденний вхід до ботанічного саду коштує 15 до-

ларів, то на музично-світловому шоу – 38. Кожному видається відповідний браслет: звичайним відвідувачам – зелений, тим, хто йде дивитися й слухати видовище – червоний. Нас до останнього моменту мучило запитання: як же вони відділятимуть тих і

інших? Може, стоять якісь височенні перегородки, може, виставлять кордон поліції, яка виганятиме всіх нечервонобраслетників. Все, розповіли нам очевидці, багато простіше. На галявинці перед фонтанами, обгорнувшись своїми пледями (оскільки видовище розпочинається доволі пізно, приблизно в годині 9-й вечора, дозволяється приходити зі своїми розкладними стільцями й ковдрами), мирно сусідять і червоні, і зелені. Тут, з'ясовується, й досі вірять в людську порядність. Вірять у те, що перед такою оголеною красою в людей просто не вистачить совісті лукавити й, якщо точніше, обманювати самих себе.

П'єр Дюпон був чоловіком надзвичайно музичним і переробив «зимовий сад», який англійською звучить як conservatory, прикрасивши свою «консерваторію» справжнім органом. Він складався з 10 тисяч труб, для перевезення яких знадобилося 14 залізничних вагонів. Запросив бельгійського органіста Фірміна Свінена, який переїхав до США в 1920 році і прославився музичними імпрізаціями-супроводами під час сеансів німого кіно в Нью-Йорку.

Упродовж 30 років, аж до самої смерті господаря, бельгійець був незмінним органістом у цьому ботанічному саду.

На схилі літ П'єр Дюпон, який не мав дітей, почав замислюватися над тим, як зберегти Longwoods для майбутніх поколінь. Йому хотілося, щоб і після того, як він вже не зможе бачити цієї земної краси, сюди приходили люди й милувалися весняним буянням і осіннім багрянцем, літніми ароматами і зимовими вічнозеленими квітами в його «зимовому саду». І ще за життя він відчинив браму свого саду для публічного відвідування всіма бажаними. Сьогодні маєток Дюпона має статус національного історичного пам'ятника США і є гордістю країни. Як і заповів його власник, на його території проводять весілля, родинні зустрічі, випускні бали, семінари, включно з дворічною безплатною школою садівництва.

Сади Дюпона – це 20 відкритих і 20 закритих «зимових» садів, в яких зібрано 11 тисяч найрізноманітніших видів квітів, кущів, дерев. Ми приїхали сюди якраз у розпал тюльпанового буяння й зулялися буквально біля кожної квітки, щоб помилуватися неземним кольором, якому важко придумати й назву, або унікальною формою суцвіття, яку створили селекціонери в єдиному примірнику, або цілими переливами різнобарвних тюльпанових «хвиль», де червона всіма своїми відтінками плавно наздоганяє рожеву, рожева лагідно «впадає» у фіалкову, фіалкова холерично «накоується» на жовто-гарячу... Й наприкінці цього «океану» хтось вдало прилаштував тихий закуток із Whispering Bench – гігантської 25-футової кам'яної брили, на якій можна присісти й помилуватися докошишньою красою. Ми примостилися на краю цієї монументальної лавки й, не змовляючись, перейшли на шепіт. І так само лише порухом

уст, немов закохані, спілкувалися всі, кому вистачило місця на цій «лавці шепотіння». Ми й справді почувалися закоханими – в ці тюльпани з вогню і золота, в це високе-превисоке волошкове небо, в ці ніжні оксамитово-зелені коси плакучої верби над ставком... Бо, напевне, лише закоханим весь докошишний світ здається добрим, прекрасним і вічним.

Але варто лишень ступити кілька кроків стежкою, яка веде через картатий, немов диганська хустка, ліс й тиша, зупинена Дюпоновим потаємним задумом, відразу ж тріскається – її буквально на акорди розрізають птахи, що якраз справляють у ці дні свої заручини та весілля.

У кожного закутку цього царства свій стиль. У «Фігурному саду», наприклад, тисові кущі підстрижені у формі пірамід, конусів, циліндрів, спіралей, собачок, котиків й інших чудернацьких фігур, так що здалеку складається враження, що це не дерева, а філігранні зелені скульптури.

У внутрішньому дворіку на ставку з підігрівом ростуть містичні лотоси та лілей-білі, рожеві, малинові, бузкові... Серед них на воді вальяжно погостюють гігантські зелені «решета», немов хто покидав колеса від чумацького воза. Тільки згорі вони яскраво-зелені, а знизу – фіалкові. Це «Вікторія-регія» – родичка нашої купальниці, але не простолюдинка, а коронова «особа». Квітка переливається різними відтінками, має тонкий аромат і може сягати до фута в діаметрі. А назвали її так на честь англійської королеви Вікторії. В індійців же це апона – «пташина скоророда». А південноамериканці називають її водяним майсом, не забувши при цьому уточнити, що насіння квітки, величиною з кокосовий горіх, не менш поживне, ніж золотиста кукурудза.

П'єр Дюпон і тут лишив свій автограф. Він, як справжній натураліст, любив експериментувати і вивів свій сорт гіганта, назвавши його Victoria Longwood Hybrid. Так що відвідувачів тут зустрічає не індіанка і не англійка, а корінна мешканка саду.

Прогулюючись парком, охаючи й ахаючи на всі боки, раптом почули нарастаючу мелодію дзвонів. Так, неначе десь зовсім неподалік, у цьому райському саду принишкла старенька церква й тепер скликає своїх парафіян на вечірню службу Богу. «Господи, невже сьогодні тут також святкують Великдень!» – перше, що подумалося. Й ми пішли прямо на поклик тих Великодніх дзвонів. Стежка привела до водоспаду, обабіч якого стояла висока вежа й із самого її верху доносилися ті божественні звуки. Наблизившись до її підніжжя, на вказівнику прочитали напис «Chimes Tower». Так і є – Дзвонарська вежа, якщо по-нашому.

У 1941 році П'єр Дюпон вирішив відтворити Chimes Tower – куранти, дзвіниці заввишки з 61 фут, аналогічну тій, яку бачив у Франції. На самому її верху вмонтували 25 оригінальних дзвонів, якими Дюпон міг керувати зі своєї резиденції. Через деякий час J.C.Deagan Company

of Chicago порадила йому встановити електронні дзвони, однак мсьє навідріз відмовився від такої ідеї, оскільки не любив штучностей та імітацій. Чиказькі бізнесмени принишкли, але від своєї пропозиції не відмовилися. В 1956 році, коли П'єр Дюпон вже відійшов у кращий світ, вони таки переконали управу саду замінити оригінальні дзвони на електронні, мотивуючи тим, що за останні десятиліття доволі життя настільки змінилося, що не варто виглядати ретроградом. Отож, у 1956 році на Chimes Tower з'явилося 32 модерних електронних дзвонів, а в 2000-му данська королівська компанія додала до них ще 32. Й відтоді дзвони видають щоп'ятнадцять хвилин кілька акордів, а щогодини – цілий міні-концерт.

Ми записали на диктофон мелодію дзвонів, сфотографували безліч тюльпанів найдивовижніших відтінків, а коли повернулися додому й спробували прокрутити ту казкову мандрівку назад, не полишало відчуття, що все-таки чогось найголовнішого не вистачає. Й зрозуміли – аромату тих квітів, садів і трав. Їх просто неможливо передати жодними засобами, які придумало технізоване до краю людство XXI століття. Їх можна лише відчутти власним серцем й душею. Так би мовити, в оригіналі, й бажано не відкладаючи це на потім. Тому що в земного життя, як і в весни, є один суттєвий недолік – воно швидко минає...

**Катерина Кіндрась,
Валентин Лабунський**

Нью-Йорк - Кеннет-Сквер -
Філадельфія - Нью-Йорк

Збираєтесь вирушити в подорож? Зверніться до Лесі Козіцької з подорожньої агенції Dunwoodie Travel Bureau - і вона полагоди́ть всі ваші проблеми з квитками, готелями, відвідинами знаменитих місць США та нашої планети.

Адреса:

125 Corporate Blvd, Suite 300,
Yonkers, NY 10701

Телефони:

(914) 969-4200

(800) 550-4334

E-mail:

dunwoodie@vacation.com

Життя без подорожей неймовірно нудне й нецікаве. Але вирушати в дорогу навмання не варто - побутові й дорожні проблеми можуть зіпсувати всю вашу відпустку. Краще зверніться по допомогу до туристичної агенції New Tours, яка полагоди́ть всі проблеми і зробить вашу поїздку незабутньою. Тисячі маршрутів в Америці та світі.

Телефон для довідок:

(718) 934-7644

або зайти на сайт:

www.newtours.us

Турт «Тернопільська забава»

Весілля! Хрестини! Ювілей! Забави! Фестивалі!

Ми допоможемо вам провести в дусі Українських традицій.
Таких весільний Тамада та професійне озвучення підприємств

Запрошуємо громаду Нью-Йорку та околиць
відсвяткувати День батька з театральною групою
«Нової Української Хвилі» з Філадельфії

Літературно-музична композиція «Там у лісі, на поляні...»

Полеглим батькам за волю і незалежність України присвячується

Режисер і автор сценарію – Віра Губицька

Неділя, 16 червня 2013 р., о 2:00 годині по полудні
в залі Українського Народного Дому
за адресою: 140 Second Avenue, Нью Йорк

Вступ: \$25, студенти - \$15. Діти до 12 років – безкоштовно

**ХОЧЕТЕ МАТИ АВТОРСЬКИЙ, СУЧАСНИЙ,
НАСИЧЕНИЙ ІНФОРМАЦІЄЮ ЧАСОПИС –
ПЕРЕДПЛАТИТЬ "НОВУ ГАЗЕТУ"!**

NOVA ГАЗЕТА

продовжує передплату

Передплатна ціна:

На рік	-	80 доларів
На півроку	-	40 доларів
На три місяці	-	25 доларів

Виріжіть цей купон і разом з чеком або
"мані-ордером" надішліть до редакції за адресою:
64-15 DIETERLE CRES., REGO PARK, NY 11374

КУПОН ПЕРЕДПЛАТИ

Прошу передплатити для мене _____
(вказати прізвище та ім'я)
"Нову газету" на _____
(вказати термін)
і надсилати за адресою _____
(вказати точну поштову адресу)
Чек ("мані-ордер") на суму _____ ДОДАЄТЬСЯ
(вказати точну суму)

АДВОКАТ СЕРГІЙ ГОШОВСЬКИЙ

- ◆ Купівля-продаж нерухомості, бізнесу
- ◆ Імміграційне право
- ◆ Нещасні випадки, травми
- ◆ Заповіти, трасти, розлучення

33 West 19 Street, New York, NY, 115-10 Queens Blvd., Forest Hills, NY
Тел.: 646 - 619 - 1123, 718 - 785 - 0472

УКРАЇНСЬКИЙ ІМІГРАЦІЙНИЙ ЦЕНТР PALLADA

Заснований 1992

- Грінкарти (одруження, праця, об'єднання сімей, та ін.)
- Грінкарти через працевдавця (Labor Certification)
- Оформлення документів для Візового Центру (NVC)
- Оформлення документів для вигравших у лотереї DV
- Отримання дубльката виграву у лотереї DV
- Візи нареченого або нареченої (K1)
- Робочі візи строком до шести років (H1B)
- Відновлення картки реєстрації прибуття до США (I-94)
- Продовження терміну перебування та зміна віз
- Довереності та заяви
- Апостилю
- Нотаріус
- Травел паспорти для володарів грінкарт
- Натуралізація
- Громадянство
- Переклади документів
- Запрошення для тимчасового візиту в США

За інформацією відривати робочий годинник
або для призначення Вашого візиту
прохання дзвонити за номером (212) 387-8683

98 Second Avenue, #2-A, New York, NY 10003
Tel.: (212) 387-8683 • Fax: (917) 522-9587 • E-mail: pallada@comcast.net

HELENA SPIRITUAL READER AND ADVISER

35 Atlantic Street, Stamford, CT 06901
Тел: (203) 961-8875

- Повертаю людям душевну рівновагу та віру в себе
- Допмагаю воз'єднатися парам та родинам
- Полагоджую любовні, бізнесові та інші особисті проблеми
- Palm & Card Reader, Psychic Healer Adviser, Spiritual Therapist

"Нова газета" -
український громадсько-політичний тижневик.
Видається з жовтня 2008 року в Нью-Йорку
Видавець і головний редактор -
Валентин Лабунський
Власний кореспондент у США -
Катерина Кіндрас
Власний кореспондент в Україні - Василь Туглук
Дизайн - Ukrainian Media Group, Inc.

РЕКЛАМА І ПЕРЕДПЛАТА ПРИЙМАЄТЬСЯ ЗА ТЕЛ.:
718-275-2503, 917-324-0359
Відповідальність за зміст рекламних матеріалів
та оголошень несуть рекламодавці.
Адреса редакції:
64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374
Електронна адреса: vlabunsky2002@yahoo.com
Інтернет сторінка: WWW.NOVA.GAZETA.INFO

"Nova gazeta" - the Ukrainian weekly
Established October 2008 in New York.
Publisher and editor-in-chief -
Valentyn Labunsky
Correspondent in USA -
Kateryna Kindras
Correspondent in Ukraine -
Vasyl Tuhlyuk
Design - Ukrainian Media Group, Inc.

The publisher may not have the same standpoints
with the author of a printed material.
Authors of printed materials are fully responsible
for the content of their commercial Ads.
Editorial Office:
64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374
Advertising Department: Tel.: 917-324-0359
E-mail: vlabunsky2002@yahoo.com
Website: WWW.NOVA.GAZETA.INFO
Ціна договірна

Планета Земля

Уропаї весна. Разом з пахощами бузку й конвалій роблять наше життя прекраснішим у цю пору і «концерти» птахів, цих унікальних творинь природи. Станом на 2012 рік, на Землі налічувалося від 9 800 до 10 500 видів птахів. Про надзвичайну різноманітність птахів красномовно свідчать їхні розміри: від 5 см (колібри) до 2,75 м (страус). Але які ж із них найкрасивіші? Однозначно сказати важко, існує багато версій топ-десятки найгарніших пернатих. Втім, більшість орнітологів схиляються ось до такого варіанту.

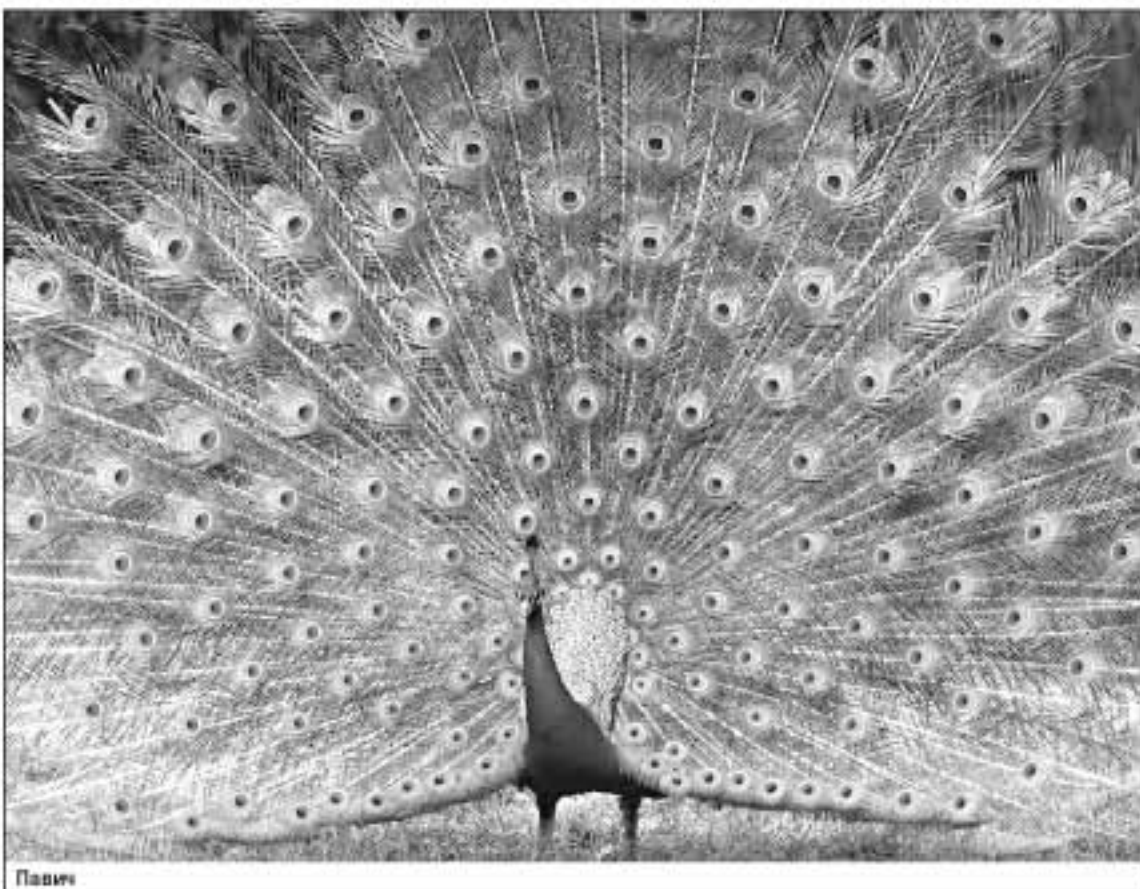
Десяту сходинку рейтингу посідають лорієві палуги - мешканці Австралії, Індонезії, Нової Гвінеї та Філіпін. Пір'я цих дивовижних пташок сяє усіма кольорами веселки. Австралійці розповідають, що кожною весною лорієві палуги з невідомих причин падають на землю, тож людям нічого не лишається, як віднести їх до ветлікарні. Там птахам повертають координацію рухів - годують солодкими фруктами й спеціальною кашею.

Пташки, що зайняли дев'яту позицію (американські пустельги), живуть по всій Західній півкулі нашої планети - від Канади і до Фолклендських островів. Американські пустельги - одні з найменших та найвитонченіших пташок на Землі.

Восьме місце в списку найгарніших птахів планети посідає атлантичний тупик. Він мешкає на східному узбережжі Атлантичного океану. Таку кумедну назву отримав через свою надмірну довірливість. Велика частина атлантичних тупиків винищена людьми. Гніздяться тупики групами на обривистих морських берегах.

На шостому місці - вінценосні журавлі. Ці птахи - справжнісінькі романтики! Залицяючись, вони виконують особливий танець, під час якого підстрибують, плескають крилами, хитають головою та роблять перебожки.

На шостому місці - червоний кардинал. Їхній ареал поширення - східні штати США, південно-східна Канада й Мексика. Чубатий самець забарвлений у яскраво малиновий колір, а на голові його немов чорна маска. Самка - сірувато-коричнева з червоним пір'ям на крилах, грудях та чубчику.

Павич

ХТО ІЗ ПТАСТВА НАЙГАРНІШИЙ?

Топ-десятка найкрасивіших птахів нашої планети

Мандаринка

Райська танагра

Червоний ара

Вінценосні журавлі

П'яті в рейтингу - зимороди. Вони люблять самотність, тож їх важко просто так побачити на вулиці, хоч ці птахи доволі поширені. Лапки зимородка настільки маленькі, що не дозволяють йому ходити по землі, тому пташка змушена переміщуватися за допомогою крил навіть на найменшій відстані.

Червоний ара - на четвертій сходинці. Його називають королем палуг. Та доля цього птаха далеко не королівська. На червоного ару здавна полювали індіани. М'ясо використовували в їжу, а яскраве пір'я слугувало окрасою головних уборів та стріл.

Третім місцем може лишатися ще одна прекрасна пташка Землі - мандаринка. Цей вид доволі рідкісний. В Європі, наприклад, полювання на нього заборонене. Пташка може похизуватися швидким і маневреним польотом, мандаринка легко злітає, іноді відразу вгору.

Другий призер рейтингу - райська танагра. Вона мешкає у східній Колумбії, Бразилії, Французькій Гвіані і Гайані, а також у Болівії. Райська танагра - справжня красуня: салатове личко, блакитна грудинка, фіолетове підборіддя гарантують пташці другу сходинку пташиного рейтингу!

Ну, а очолює рейтинг найкрасивіших птахів планети гордий павич. Цього дивовижного птаха зуміла одомашнити людина. Особлива гордість самця - розкішний хвіст. У багатьох регіонах Індії павича вважають священним птахом, який давно-давно буцімто вік до людей від богині мудрості та бога війни.

Леся Клокун

Спеціально для «Нової газети»

*Подбайте про Ваше
завтра вже сьогодні!*

**Відкрийте рахунок
ІРА,
щоб забезпечити своє
майбутнє без турбот.**

3.15% АРУ*

Пенсійні рахунки є забезпечені до 250,000 тис. доларів Державною Адміністрацією Кредитових Спілок - NCUA.

САМОПОМІЧ НЬЮ ЙОРК ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

Завжди професійна, конфіденційна та ввічлива обслуга.

ГОЛОВНЕ БЮРО: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 TEL: 212-473-7310 FAX: 212-473-3251

Вигідно розташовані філії:

КЕРГОНКСОН:

6329 Route 209
Kerhonkson, NY 12446
Tel: 845-626-2938
Fax: 845 626-8636

ЮНІОНДЕЙЛ:

226 Uniondale Ave
Uniondale, NY 11553
Tel: 516 565-2393
Fax: 516 565-2097

АСТОРИЯ:

32-01 31st Street
Astoria, NY 11106
Tel: 718 626-0506
Fax: 718 626-0458

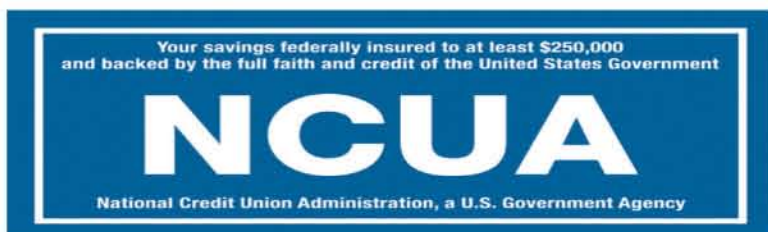
ЛІНДИНГІРСТ:

225 N. 4th Street
Lindenhurst, NY 11757
Tel: 631 867-5990
Fax: 631 867-5989

ЕЛЕКТРОННА ПОШТА:
Info@selfreliancenyc.org

ІНТЕРНЕТ:
www.selfreliancenyc.org

**Поза Нью Йорком дзвоніть
безкоштовно:**
1-888-SELFREL

*АРУ - Відсотки у річному відношенні з нараховуваною дивідендою. Дивіденда - 3.10% нараховувана денно може бути змінена без попередження.